

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

JIMMY CARTWRIGHT • ANN
HEART • ERDŐS SÁNDOR • TUMICZ
KRISZTINA • N13 • R. HARBINGER
KOSAKATI • MAGGOTH1 • PETYA
• ZANBAR • CHRIS KELVIN • SZAGE
• EDWARDHOOPER • JOCKER • KIS
GYÖRGY • BARANYI IMRE • KRÓMER
ÁGNES • ATESZ990

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XV. évf., 7. szám, 2023. július

Horusse

Wouter Florusse

15th Century: Foot melée

Dwarf Lord

Sleep

Landscape in gouache

Desert Priest

Redheads

INFO BOX

WOUTER FLORUSSE - FREELANCE ARTIST

Fő tevékenysége a digitális művészet, de foglalkozik ceruza-, vízfesték- és gouache-művészettel is. 2022-ben négy illusztrációt készített GRR Martin The Rise of the Dragon című könyvéhez a Ten Speed Press/Penguin Randomhouse kiadók számára. Ezenkívül sokféle ügyfélnek dolgozik a múzeumoktól a személyes megbízásokig.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.artstation.com/woutart>

Közösségi média: https://www.instagram.com/wout_art

Szerkesztői köszöntő

Tiszelt alkotóink, kedves olvasóink!

Remélem, nektek is kellemesen telik a nyár, érdekes programokkal, szép helyekkel, jó kajákkal és szórakoztató olvasni valókkal. Ha mással nem is, de ez utóbbival mi is szolgálhatunk számotokra.

Az alkotókedvűeknek is ajánlhatunk egy új KIC pályázatot, illetve még mi is várjuk a békás marsi történeteiteket.

A saját tartalmaink mellett most könyvajánlót is hoztunk, egy érdekes, újszerű fantasy regényt. Játékos kedvű olvasóinknak is ajánlunk egy új játék-könyvet, szintén fantasy témában.

Természetesen a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház egy újabb remek novellája sem maradhatott ki e havi kínálatunkból. Csobbanjunk egyet!

A vizualitást kedvelő olvasóink sem maradnak most sem téma nélkül. Mozijegy rovatunkban az Avatar: A víz útja filmről írunk spoilermentesen. Ebben a nagy nyári hőségben már maga a látvány is jó lesik.

A borítóval is igyekeztünk hűteni a kedélyeket a kellemesen árnyas, patakban gázoló törpe képével.

További kellemes nyarat, jó kikapcsolódást kívánunk!

Tartalomjegyzék

Pályázatok

KIC - Három Seprű	4
XIII. Lidércfény pályázat	4

Könyvajánló

Jimmy Cartwright	
Bacsa Zsófia – Jillian Rosedale	6
Jimmy Cartwright - Gyíkbőrben	
– fantasy játékkönyv ismertető	8

Novellák

Ann Heart - Novemberi reggel	11
Erdős Sándor - Hiányérzet	11
Tumicz Krisztina - Off!	12
n13 - Amit nem mondott el	12
R. Harbinger - Karmazsin szirén	14
kosakati - Vihar előtt...	15
maggoth1 - Ezekiel brandyje	17
Petya - A Halhatatlanok Menete	21

Sorozat

Zanbar - Úri passzió – 2. fejezet	23
---	----

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Chris Kelvin - Sellő	27
--------------------------------	----

Mozijegy

SzaGe - Avatar: A víz útja	28
--------------------------------------	----

Versek

edwardhooper - Utazó	30
Tumicz Krisztina - Új nemzedék	30
kosakati - Vihar	30
jocker - Fény-sötét... (Naplementében)	30
Kis György - Szivárvány	31
Baranyi Imre - Ablakod alatt	31
Krómer Ágnes - Tánc	31
Erdős Sándor - Tépett remény	31
atesz990 - Látomáson túl	31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XV. évf. 7. szám, 2023. július

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes

Az első borítón Wouter Florusse Getting my feet wet a hátsó borítón Family man című képe,

a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.

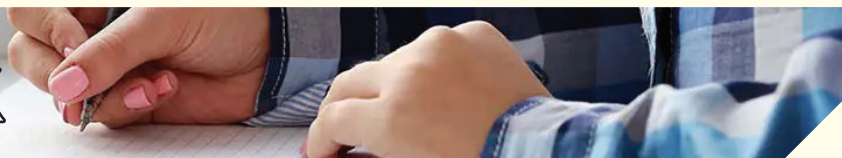
A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház rovat háttérét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József

ISSN 2786-4391

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • info@lidercfeny.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Pályázatok

KIC - Három Seprű

A Három Seprű Projekt keretein belül olyan írásokat várunk, melyeknek közük van a boszorkányság témájához, vagy boszorkány szereplőt mozgatnak.

Formai követelmények:

- 2,5-3,5 A/4 oldal terjedelem
- Times New Roman betűtípus
- 12-es betűméret
- 1,5-ös sorköztáv

Részletek:

- fantasy zsánerben íródott,
- a boszorkányság témájához kapcsolódó, vagy boszorkány szereplőt mozgató,
- próza formájú történeteket várunk,
- melyeket ide küldjete Word formátumban:

kicposta@gmail.com

Legfeljebb három művel lehet jelentkezni.

A fájl neve tartalmazza a szerző nevét!

A novellák leadási határideje:

2023. szeptember 30.

Minden, a kötetbe bekerült pályázó jogosult lesz egy saját, ingyenes nyomtatott példányra.

Jelentkezéslap: <https://forms.gle/4zDcm4mZV97SBg8y7>

HÁROM SEPRŰ

FANTASY ANTOLÓGIA

- 2,5-3,5 A/4 oldal terjedelmű,
- fantasy zsánerben íródott,
- boszorkányság témájához kapcsolódó, vagy boszorkány szereplőt mozgató,
- próza formájú történeteket várunk,
- melyeket ide küldjete Word formátumban: kicposta@gmail.com

A regisztrációs lap kitöltésével tudsz jelentkezni!

Leadási határidő: 2023. szeptember 30.

MARSI MOCSARAK MÉLYÉN MEGBÚVÓ MISZTIKUS MESTEREK

A Lidércfény Online kulturális magazin

és a

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
szerkesztősége

NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDET.

Idén novemberben lesz húsz éves a Lidércfény Online kulturális magazin, ennek apropóján hirdetjük meg XIII. pályázatunkat „Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek” címmel.

Mint azt bizonyára tudjátok, a Lidércfény „totemállata” a béka. Ez a kedves kis mocsári lény végigkíséri a Lidércfény életét a kezdetektől, sőt, már a Lidércfény létrejötte előtt is fontos szerepet játszott a szerkesztőség életében. (Gondoljunk csak Jimmy Cartwright Békaélet békaréten című méltán híres balladájára.) Ám modern időköt élünk, az űrkutatás rohamléptekkel fejlődik, és van arra reális lehetőség, hogy belátható időn belül emberes expedíciót küldjünk bolygósomszédunkra, a Marsra. Mivel a Lidércfény alkotói már eddig is számos országból kerültek ki, bizony nincs kizárva, hogy a hamarosan már nem csak a nekünk otthont, bölcsőt, anyaföldet nyújtó bolygóról kapunk alkotásokat, hanem más planétákról is. Így számíthatunk arra, hogy a jövőben a Lidércfény megjelenik a Marson is. Ebből kifolyólag tehát úgy gondoltuk, elébe megyünk az eseményeknek, és ezzel a pályázattal készülünk a jövőre, egyúttal megünnepeljük a mögöttünk álló húsz évet.

**Olyan, Marson játszódo
sci-fi novellákat várunk tehát, amelyekben
valamilyen formában szerepel a béka.**

Hiszen a marsi mocsarak meleg mélyén természetesen békák is élnek. Hiába próbálja a NASA eltitkolni előlünk az igazságot, mi hiteles forrásokból kiderítettük, hogy rajtuk kívül számos különös nép és létforma lakja a bolygót.

Ott vannak például a mogorva motorosok, a magányos mérnökök, a mókás marsi majmok, no és természetesen a marsi mogyorózó mókusok, meg persze a mézet majszoló medvék, nem is beszélve a mindenkit megcsípő megvadult méhekről, és természetesen a címben szereplő misztikus mesterekről. (Ki tudja, lehet, hogy ez utóbbiak maguk a meleg marsi mocsarakban megbúvó békák?)

A pályázat kategóriái

A pályázatra két kategóriában lehet nevezni:

- komoly
- humoros.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű alkotásokkal.

Egy személy maximum 2 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:

**2023. szeptember 30. (szombat),
23 óra 59 perc.**

Eredményhirdetés:

várhatóan 2023. december közepe-vége. (Amennyiben a zsűri bármilyen okból kifolyólag nem tudja tartani a fenti határidőt, úgy azt időben jelezni fogja a Lidércfény weboldalon, és a Lidércfény Online Facebook oldalon.)

**Nevezési díj nincs,
a pályázaton való részvétel ingyenes!**

Az elbírálás szempontjai:

- Mennyire illeszkedik a pályamű a kiírásban megfogalmazottakhoz.
- Hogyan sikerült a pályamű irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályamű nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A Lidércfény részéről: Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt), Török Ida, Kapitány (Török Viktor)
Független szakértőként:

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályamű érkezen.

- Kis számú pályamű esetén az első három helyezett, valamint a közönségszíjas alkotás szerkesztve, javítva megjelenik egy Lidércfény AKF különszámban.

Vagy:

- Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén az első három helyezett, a közönségszíjas alkotás, valamint a sorrendben következő hét-tíz pályamű (terjedelemtől függően) szerkesztve, javítva megjelenik egy illusztrált e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).
- Minden pályázó néhány mondatos szöveges értékelést kap a zsűritől a beküldött pályaművére.

A pályázat célja:

Olyan novellák megalkotása, amelyek a pályázat témájának megfelelnek, és szerepel bennük a Lidércfény totemállata, a béka.

A beküldés feltételei:

- Csak és kizárólag olyan alkotásokat fogadunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.
- Csak olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek kifejezetten erre a pályázatra készültek, és máshol sem nyomtatásban, sem elektronikus formában nem jelentek még meg.
- Az alkotás fő- és mellékszereplői között természetesen felbukkanhatnak olyan alakok is, amelyek nem békák, de a pályaműben minimum egy békának szerepelnie kell.
- Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- Egy pályamű terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:
 - a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XIII.LFP.K” (teljes formátum: XII.LFP.K-Novella címe), mint komoly kategória, valamint „XIII.LFP.H” (teljes formátum: XII.LFP.H-Novella címe), mint humoros kategória.
 - a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – komoly kategória”, vagy „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – humoros kategória”.

Szerzői jogi törvény: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv>

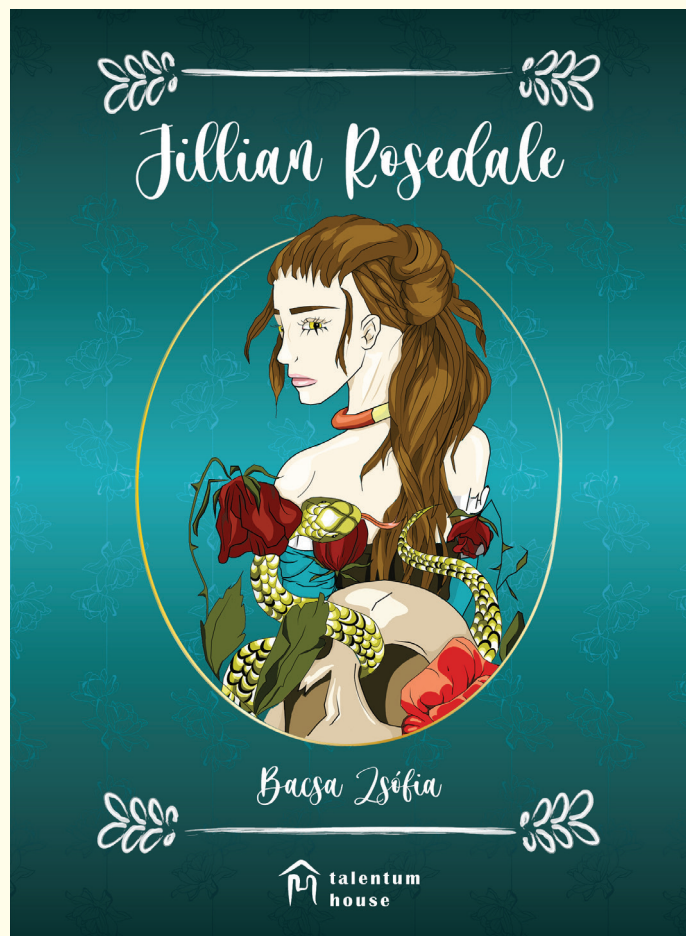

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Bacsa Zsófia – Jillian Rosedale

Első önálló kötetével jelentkezett Bacsa Zsófia, aki a Talentum House kiadót választotta, hogy a Jillian Rosedale címre keresztelt fantasy regényét megjelenesse. Amikor először kezembe fogtam, és kinyitottam a könyvet, ez volt az első gondolatom: „Hú, de igényes!”. Hiszen tényleg kellemes megjelenésű, jó fogású, közepesen vastok kötet ez. Bár az internet különböző helyein már láttam a borítót, és több illusztrációt is – igen, a regény illusztrált, melyeket maga az író készített, akárcsak a borítót –, kézbe véve azért egészen más képet mutat. Ráadásul nem is tudom, mikor fogtam kézbe utoljára olyan regényt, amelynek borítóján tényleg van „fül”, ráadásul funkciójának megfelelő. De lássuk, a külsín után, milyen a belbész.

A történet középpontjában egy lány áll, maga Jillian Rosedale. Alapvetően ő meséli el a vele történeteket, afféle visszaemlékezés formájában. Hamar kiderül, hogy Jillian egy nekromanta édesanyától, és egy druida édesapától született, akit nem ismert. Egy ideig anyja testvére tölti be az apaszerepet Jillian életében, de ő vérfarkas mivolta miatt viszonylag gyorsan ki is kerül a képből. Ráadásul édesanyja korán elhunyt, így árván maradván magának kellett kiköveznie további sorsát. Mindebből kifolyólag előre elrendelt volt hányattatott élete. Jórészt magány, rossz társaság, csalárságok, fizikai szenvedések, bántalmazások kísérik a lányt, de időnként neki is kijut azért a barátságból, szeretetből, szerelemből.

Persze felmerülhet a kérdés, hogy miért ez a kevésbé pozitív szereplő kapja fókuszot, miért érdekes az ő karaktere annyira, hogy rajta keresztül ismerjük meg a világot, és annak történéseit a múltban és a jelenben.

Hisz ő mégiscsak egy kislány, aki csetlik-botlik az életben, ráadásul feltűnnek mellette sokkal komolyabb, vagy komolyabbnak tűnő szereplők, akik talán kompetensebbek lehetnének mindebben. Am a regény olvasása során rájövünk, hogy bizony ez így van rendjén. Szóval azért ő a főszereplő mert az ő karaktere érdekes, kalandos élete van.

Jilliant picit lányként ismerjük meg, majd fokozatosan jutunk el felnőtté válásáig. Ez pedig lehetőséget ad arra, hogy jellemfejlődésének különböző fázisait szemügyre vehessük.

Mivel a többi szereplőt rajta keresztül látjuk, így róluk mi is csak annyit tudunk meg, amennyit Jillian. Ezek a mellékszereplők elég sokan vannak, változatosak, döntéseik érthetőek, de nem minden esetben megbocsáthatóak.

A világ nem tűnik elsőre túl nagynak. Egy szigetről indulunk, amelyet néhány órányi lovaglással keresztül lehet szelni, bármely irányban. Közben hallhatunk más szigetekről is, melyek egyikén druidák élnek, egy másikon pedig maga a császár, és udvarháza, meg persze az őket kiszolgáló pórnép.

Am a világ kiszélesedik, amint rájövünk, hogy az emberek nem hiába imádkoznak isteneikhez, akik, ha kedvük tartja, nem csak, hogy válaszolnak, de meg is jelennek köztük. Ha pedig istenek léteznek ezen a világon, akkor szinte egyértelmű, hogy kell lenniük angyaloknak és démonoknak is. (Ez egyébként a hátsó borítón lévő szövegből is kiderül.) A repertoár itt természetesen nem áll meg, más természetfeletti, vagy épp -alatti lényekkel is találkozunk. És igen, mivel ez egy fantasy világ, ezért természetesen van mágia, léteznek mágusok, és varázstárgyak is. Részben egy ilyen varázstárgy, egy kard okozza Jillian megpróbáltatásait.

Nyilván nem hiányozhatnak a történetből a titkok, rejtélyek, a sorok között megbújó, majd elénk táruló veszélyek, ármánykodások, hiszen a cselekmény végig izgalmakkal, kalandokkal teli.

A szöveg a súlyos tartalma ellenére könnyed, jól, gördülékenyen olvasható. Bekuckózva egy forró csokival, meg némi aprósüteménnyel akár egy estébe nyújtott hétvégi délután a végére érhetünk. Azonban biztosak lehetünk benne, hogy a történet még jó darabig velünk marad a könyv becsukása után is. Ez ugyanis nem egy tipikus

„tündérmese”, nem egy megszokott „jó és rossz harca”, de nem is egy klasszikus „kard és varázslat”.

Ez egy történet egy fiatal lány küzdelméről, belső vívódásairól, fizikai megpróbáltatásairól, bizalomvesztéséről, lelkének megtöréséről, szívének minduntalan megszakadásáról, önbecsüléséről, és talán életének nem mindennapi beteljesüléséről.

Ez egy jó, ámbar végső soron szomorú történet; de talán inkább a keserédes kifejezőbb lenne. Tehetném, de nem nevezném drámának, mert bár igaz, jó adag drámaiságot tartalmaz, mégis erősnek, túlzónak tartom rá ezt a kifejezést. Erős képekkel operál, néhol már-már horrorisztikus jelenetek peregnek az olvasó szeme előtt, ám ez szükséges, és egyáltalán nem öncélú. Máshol szolid erotika gyűrűzik be az érzelmek hullámvasútján. Számomra mindenképpen újszerű olvasmányélmény volt.

Ismertetőm végén azonban be kell valljam, bár érdeklődéssel olvastam végig a regényt, és végiggondolva összességében tetszett, mégsem az én világom. Talán azért, mert túlkoros vagyok már hozzá, illetve nem én, mint férfi vagyok a célközönség. Ez utóbbi szerintem inkább a fiatal lányok, nők – nekik adhat vaskosabb gondolatokat, mélyebb mondanivalót. Ettől függetlenül nyitottan álltam a történethez, és ajánlom másnak is ezt a stratégiát – magam sem bántam meg. Időnként kell kicsit a komfortzónánkon kívül tekinteni, mert lehet, hogy olyan dolgot találunk, amely fontos lesz számunkra. Végül annyira megfogott ez a regény, hogy a már készülő második részre is kíváncsi vagyok.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Gyíkbőrben

fantasy játékkönyv ismertető

Úgy tűnik, az utóbbi pár évben lendületbe jött, és lendületben is maradt a hazai játékkönyv kiadás. Sorra jelennek meg a klasszikus, eredeti Kaland, Játék, Kockázat könyvek hivatalos újrakiadásai, de több más projekt is fut párhuzamosan, legyen az céges, vagy magánkiadású. Ráadásul a használt könyvek piaca is fellendült ebből a szempontból, nem csak kínálat van, hanem kereslet is.

A fentieket az is bizonyítja, hogy a Szlobodnik Gábor fémjelezte Vindgardia világáról immáron a harmadik játékkönyvet mutatjuk be nektek. Mannász Viktor rendszeren összekuszálja a történet szálait, hogy izgalmas legyen azt a játékosnak kibogoznia. Bár a kötet mindössze háromszáz fejezetpontból áll, ez nem jelenti azt, hogy ne lenne változatos, és ne adna ki tetemes játékidőt. Ráadásul szépen, igényesen fogalmaz az író, jól megteremti a játékhoz szükséges hangulatot.

A történet

A történet Vindgardia északi részén, a Lomor Birodalomban kezdődik, nagyjából ötszáz évvel a Végzet Profétái története előtt.

A birodalmat sajnos folyamatos pártviszályok osztják meg, mióta egy hatalmas vágytól megrészegült főnemes összeesküvést, majd lázadást szőtt a királyadó Morsgard-ház ellen, ráadásul olyan alantas lényekkel összefogva, mint pl. az orkok, vagy a lenézett elfek.

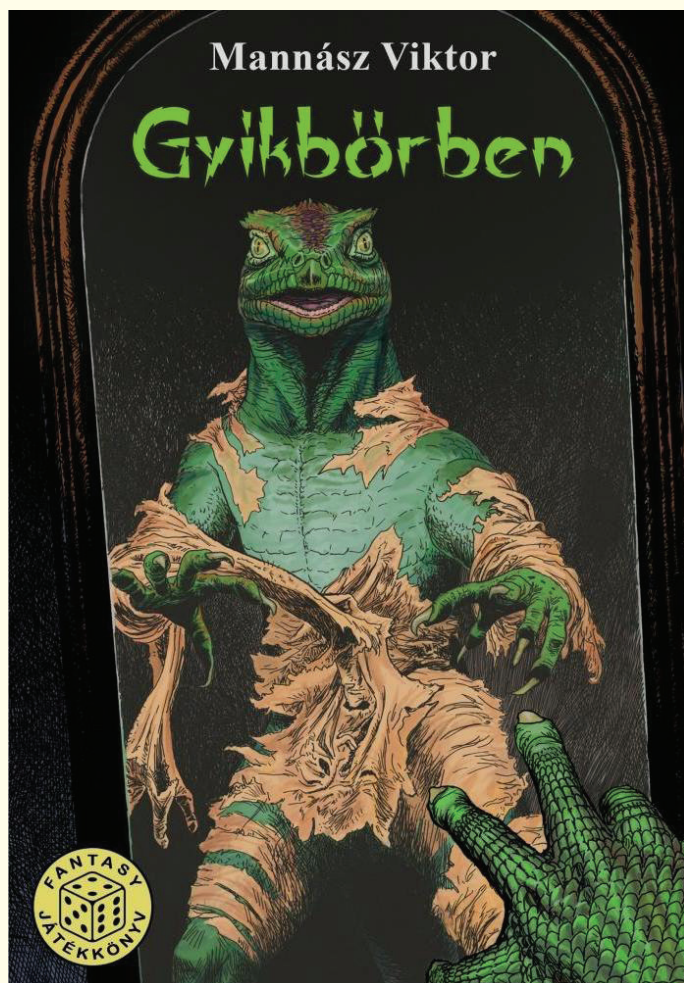
A játékos a hatalmukat veszített Morsgardok főmágusát, Varefardot alakítja, akit természetesen szintén támadás ér.

Ám a nyílt támadás mellett sokkal fájóbb és sokkal személyesebb cselvetés is sújtja főhősünket. Egy kikerülhetetlen átok gyíklénné változtatja, ráadásul az Örök Börtönbe kerül, ahonnan nincs visszaút. Vagy mégis? Itt válik a történet igazán izgalmassá.

A világ

A bevezetőből és az előzményekből mindent megtudhunk a világról, ami a főhős szempontjából fontos. Ám a váratlan fordulat következtében olyan helyre kerül, amelyről alig tud valamit, talán csak a létezéséről hallott már.

Az Örök Börtön egy démonok lakta végtelen sivatag, melyben a túlélők egy kisebb városban próbálják meg lélni mindennapjaikat. Bányásznak, gombát gyűjtenek,

viadalokat rendeznek, kocsmáznak, egyszóval igyekeznek a legjobbat kihozni kihívásokkal teli, szorult és reménytelen helyzetükből.

A gyíklénné változott Varefardnak is itt kell boldogulnia, megkeresnie szabadulásának kulcsát.

A játérendszer

A főhősünknek kezdetben négy tulajdonsága van. Ezek az Életerő, a Támadás, a Védetség, és a Szerencse, melyeket a könyvben természetesen részletesen bemutatnak. A harcoknál kell kezdeményezést dobni, amely azt határozza meg, hogy mely résztvevő mikor következik.

A csata szabályait egyébként másfél-oldalon elolvashatjuk, ám mindezt elsőre nem feltétlenül tudjuk megjegyezni. Ezért a készítő a www.vindgardia.hu oldalon többek között elérhetővé tették a könyv első tizenkilenc oldalát, amelyben ez is szerepel. Így, ha van valamilyen hordozható elektronikus eszközünk, amelyen a PDF-et meg tudjuk nyitni, nem kell újra és újra visszalapozgatni a könyvben, amikor harcra kerül a sor, egyszerűen csak odapillantunk a megnyitott dokumentumra. Ez sokat könnyíthet a játékmeneten.

A csaták egyébként az ilyen játékkönyvekben szokásos módon zajlanak. A játékos egy vagy két hatoldalú kockával dob a megfelelő tulajdonságokra mind magának, mind az ellenfeleinek, mindaddig, amíg valamelyikük el nem halálozik.

Kapunk némi felszerelést is, ezt érdemes felírni a Napló-ba, ahogyan a tulajdonságmódosulásokat is.

Mivel varázslóként indulunk, ezért nem meglepő módon választhatunk egy tízes listából hat varázslatot. Jól meg kell fontolnunk, hogy melyek mellett döntünk, mivel az ellenfelek legyőzésén túl egyéb helyzetekben is segítségünkre lehet a mágiánk.

A játék során többször előfordul, hogy az adott fejezetben rákérdez az alkotó, találkozta-e már ezzel, vagy azzal a szereplővel, nálad van-e ez, vagy az a tárgy. Mondhatni ez is egy bevett módszer, és ha a válasz ezekre a kérdésekre pozitív, akkor a játékos örül, ha pedig nem tudja miről van szó, felkelti az érdeklődését, hogy vajon hol lehet vele találkozni, hol lehet megszerezni. (Ujrajátszás...!)

A könyv egyébként nem csak az úgymond klasszikus mechanikákat alkalmazza, hanem használ kulcsszavakat is, amelyekre szintén rákérdez egy-egy fejezetpontban.

A könyv természetesen tartalmaz egy Naplót, amelyre a tulajdonságainkat, felszerelésünket, varázslatainkat, meg minden egyebet fel tudunk jegyezni, és egy Ellenfelek

lapot is, amelynek segítségével a csatákat vezényelhetjük le. Mindkettőt tartalmazza a már fent említett PDF, de külön-külön is letölthetőek a honlapról, és kinyomtathatóak, megkönnyítve a játékot, és a játékos ezáltal megőrizheti a könyv eredeti épségét is.

A játékmenet

A játékmenet tulajdonképpen az ilyen lapozgatós könyveknél megszokott mintát hozza. Az egyes fejezetpontok végén választhatunk, melyik fejezetre lapozunk tovább, illetve bizonyos esetekben konkrétan meg van határozva, hová lapozzunk.

Ez időnként azért annyiban változik, hogy ha tudunk bizonyos információkat, akkor némi számolgatás után olyan fejezetre is lapozhatunk, amely az adott fejtörőből adódik.

A játékmenet alapvetően lineáris, vagyis mindig előre haladunk, ám elég sok hurok van benne ahhoz, hogy ezt ne érezzük feltétlenül. Ezen hurkok legtöbbször az elején én elkezdtem alkalmazni az ujjbedugós technikát – lévén, hogy teszteltem a könyvet, és kíváncsi voltam a lehetőségekre –, de majd mindegyiknél kiderült, hogy ez nem szükséges, a könyv minden elérhető fejezetpontban megadja a lehetőséget arra, hogy a többihez is eljussunk.

Természetesen a játék olyan döntési helyzeteket is teremt, ahol minimum két irányba indulhatunk tovább a történetben. Ezek miatt pedig a könyv többször játszós, ha minden lehetőséget szeretnénk felderíteni. Ez mindenképpen pozitív dolog.

Belbecs és külsín

Jelen könyvnek sem a külsínére, sem a belbecsére nem lehet panaszunk. A Gáborékkal eddig minden kötetben együttműködő Juhász Ernő készítette az impozáns borítót. Ám, ami az én szememben komoly fegyvertény, hogy a belső illusztrációkat Szendrei Tibor rajzolta. Hogy ez hogyan sikerült? A könyv elején található előszóból ez kiderül. A lényeg az, hogy a kötet kinézete igazán igényes.

Összbenyomás

Mivel gyermekkorom óta kedvelem a lapozgatós könyveket, és szeretek velük néha játszani, még így felnőtt fejjel is, talán kicsit elfogult vagyok velük szemben.

Mégis azt kell mondjam, nekem összességében tetszik a Gyíkbőrben. Jó a történet, mi több, egyedi. Bár megmondom őszintén, annak ellenére, hogy a fülszövegben is egyértelműen le van írva, hogy mi történik az általunk irányított karakterrel, kicsit csalódásnak élttem meg, hogy hosszasan morfondírozva, akkurátusan kialakítottam a kezdő, varázsló karaktert, hogy milyen jókat fogok varáz-

zsolgatni, aztán pikk-pakk gyíkember lettem, az addig erőfeszitésem ment a levesbe, és alakíthattam ki egy merőben új karaktert. Ám belegondolva a történetbe, ez így van rendjén. A cselszövés, az összeesküvés, az ármány így érte el Varefardot, ezzel új célt adva az életének.

Bár a könyv remek, nem feltétlenül ajánlanám kezdő játékosoknak. A tapasztaltabbak szerintem jobban boldogulnak vele.

Viszont mindenképpen ajánlom a lapozgatós könyvek kedvelőinek, hisz, bár a rendszere nem tér el gyökeresen a klasszikus KJK könyvektől, ez nem egy mindennapi történet, nem egy hétköznapi kaland.

Infók

A papírkönyvet a következő árusítóktól lehet megvásárolni:

Budapest - Mr. Sci-fi és Fantasy ([Facebook](#); [E-mail](#))

Eger - DragonShop

(https://dragonshop.hu/?product_cat=jatekkonyvek)

Mindegyik boltnál és árusítónál megoldható a személyes átvétel, valamint a FoxPost is.

A kiadó honlapja: <https://vindgardia.hu>

A könyv oldala a kiadó honlapján:

<https://vindgardia.hu/GyB.html>

Ann Heart

Novemberi reggel

Mia cicám szokása szerint arcomat nyalogatva ébresztett. Így tudatja velem, hogy eljött a reggel, és ő már nagyon éhes. Nem volt mit tenni, felkeltem, magamra kaptam egy köntöst, és irányomat a konyha felé vettem. Panaszos nyávgósa hallatán kicsit fűgébberre állítottam mozdulataimat, hogy minél hamarabb véget vessek az éhség gyötrő érzésének. Rajtam még az álmoság ólmos érzése uralkodott és visszabújtam volna az ágyba, ám mikor az órára pillantottam, kissé megrökönyödve láttam, hogy jóval később keltem fel a megszokottnál. Még jó, hogy hétvége van. Utálnék elkészni a melóhelyről. Szerencsére ilyen még nem fordult elő velem, annak ellenére, hogy nehezen térek magamhoz ébredés után. Miután a kis tarkabundás dorombolóművészem megkapta a reggelijét, melyet jóízűen fogyasztott, készítettem egy kávét, majd leültem az asztalhoz, és a kinti világot bámultam. A fák lombjai ide-oda hajladoztak, ahogy a szél végigsüvített a tájon. Színes lombkoronájuk minden percben egyre csak fogyatkozott, felkészülve a télre meztelenségükkel. Ugyan még jó idő volt, túlon túl is, hiszen novemberben tizenöt fok nem mindennapi hőmérséklet. Ilyenkor már javában havazni szokott, és jégcsapok csüngnek alá az ereszről. De hát az időjárás sem a régi már, nem olyan, mint nagymamáink korában. Az urbanizáció és társai miatt. Én személy szerint melegepárti vagyok. A tél nem tartozik a kedvenc évszakaim közé, mindannak ellenére, hogy neki is megvannak a maga csodái. Mia a lábamhoz dörgölözött, jelez-

ve, befejezte a reggelit, és most jól jönne egy-két kéz, ami simogatós kényeztetéssel álomba ringatná. Fölhuppant az ölembe és kényelmesen elhelyezkedve várta a cirógatást, de nem történt semmi. Nagy szemekkel rám nézett, majd egy rövid nyikkanással jelezte elégedetlenségét.

– Na mi van? Nem simogat a gazdinéni? A teremburáját – szoltam hozzá, majd kezem végigcsusszant selymes bundáján.

Még volt a kávémből, ami már teljesen felébresztett. Mi is lenne velem nélküle. Az ablakon egy poloska szedte lábait, majd miután találkozott egy fekete alapon piros pettyes katicával kikerülte azt.

– Majd mindjárt ellátom a bajotokat! Elhiszem, hogy itt bent meleg van meg minden jó és szép, de holmi bogarakat nem tűrök meg hajlékomban.

A ház előtt egy diófa áll, melynek alsó ágára minden évben ilyenkor már teszek fel madáretetőt. Imádom nézni az ideseregglő kismadarakat, melyek örömmel esznek a különféle magvakból. Verebek, zöldikék, tengelicek, cinegék és meggyvágók színes kavalkádja él a lehetőséggel és vagy helyben megpuolva, vagy egy közeli magasabb ágra felrepülve jut a csemegéhez.

Eszembe jutnak mai teendőim, és cicám nagy bánatára lassan neki is állok, hogy mire besötétedik be is fejezzem, hiszen novemberben jóval kevesebb idő áll rendelkezésünkre, mint mondjuk júniusban. Legalábbis a kerti és ház körüli munkát illetően.

Erdős Sándor

Hiányérzet

Azóta kínoz a hiányérzet, amióta kitettem a lábam otthonról. Ez nem is volt oly rég, hiszen még csak a kapumtól vagy tíz méterre, ha járhattam.

Biztosan ismeri mindenki ezt az érzést. Tudod, hogy valami, de azt nem hogy mi. Borzalmas – gondoltam, míg lassan lépkedtem a Posta felé, ahová indultam. Lassan, hátha eszembe jut, mi az, amit otthon hagyhattam.

Képek peregték lelki szemeim előtt, végigpásztázva a nappali belső képét.

Kulcs? Az nem lehet. Az ajtót bezártam.

Pénz? – tapogattam végig a zsebeim. – Itt van.

Csekk? Itt vannak.

Akkor mi a fene lehet az?

Ekkor megvilágosodtam. A mobilom ott maradt az asztalon. Azonnal úr töltött ki. Most honnan fogom tudni,

mennyi az idő, vagy, hogy fog-e esni az eső, vagy az árfolyam? Abba már alig mertem belegondolni, mi lenne, ha valaki hívna? Szörnyű!

Azonnal megfordultam és visszamentem érte. Úgy kaptam az asztalon heverő mobilért, mint szomjazó egy pohár vízzel.

Szeretettel simítottam meg a képernyőjét, mint hú szerető bársonyos testét.

Lemerült...

Szomorú szívvel hagytam ott a töltőre dugva, és újra útnak indultam. Félve léptem ki az utcára, lassan lépkedve, sűrűn körülnézve az ismeretlennek tűnő világban. Minden információ nélkül.

Az Isten vigyázzon rám!

Tumicz Krisztina

Off!

– Ki ne ejtsd előttem ezt a nevet! – figyelmezteti a férfit a lánykorában kék szemű göndör szőke hajú nő.

Ha egy férfi torkát el akarja vágni a villanyborotva pengéje, az sem duruzsol ijeszítőbben, mint egy nő piros rúzs.

Philip résnyire nyílt ajka bezárul. Feláll, odasétál a pult-hoz és elveszi róla a hírhedt gyilkosok bűncselekményeit tartalmazó újságot. Belelapoz. A cikk címe, amit olvasni kezd, Californiai paradicsom. Philip nem mozdul akkor sem, amikor a nő hisztériásan fenyegetőzik. Csak olvas.

A közeli zebránál szirénázó mentőautó fékez. Szezon közepi szombat este van. Az emberek az utcán tolonganak. Üdviválgás. A sikeres banda idei turnéja egy lapos tetőre varázsolt színpadon zárul.

– Kér valami erőset? – kérdi a pincér.

– Azt akarom, tedd le az újságot! – követelözik a nő Philipre nézve, majd a pincérhez fordul és egy kancsó vöröset rendel.

A nő öklével az asztalra csap. „Holtbiztos, hogy máshol jár, nem egyszerűen csak sétálgat.” Az öklével ismét az asztalra csap. „Holtbiztos, hogy máshol jár, nem egyszerűen csak sétálgat a tekintete a járókelőkkel.” Neki terve vannak meg egyebe, ráadásul eddig zsákot cipelt a hátán. Azt hiszi, a semmire eleget várt már.

Philip felnéz az újságból, a tetőn a legendás szupercsapat hangol. A hangfalakból ismerős dallamok csalogatják a járókelőket közelebb. A szórakozóhelyek teraszán italozó emberek úgy lesik az előkészületeket, mintha valami időzített bombát vizslatnának, pedig csak buli lesz. Jönnek az emberek a strandról, az utcákról, a mozikból.

Philip megbabonázva lapozza tovább az újságot, olvassa tovább a cikket, és a bor édeskés íze lassan betölti a száját. Kizárja az utcai buli izgalmas hangulatát és betűről betűre haladva olvas.

Szabálytalanul közlekedő járókelők zavarják a forgalmat. A gyárakban leállnak a gépek. A dolgozók gépkocsiba ülnek. Újabb és újabb hullámban özönlik a tömeg az esti koncert helyszínére, ami szürkület előtt kezdődik.

– Nem bocsátok meg neked – mondja végtelenül gyöngén a nő.

Erejéből nem futja többre. Az ökle a levegőben, oknak éppen elegendőnek érzi a könnyeit. Piros foltok égnek az arcán. Sír.

Philip komolyan füttyül az egészre. A mentőautó, a beteg, a koncert és a vörösbor ott motoszkál benne, és így együtt semmi értelmük. Becsukja, majd két egymás utáni egyforma mozdulattal összehajtogatva visszateszi a pultra az újságot.

Ezalatt a zöldet kapott mentőautó szirénázva tovább száguld a főúton a kórház felé. Az ügyeletes orvos nyakában a csecsebecsével az intenzív osztályon várja a beteget. Philip, miután leteszi a lapot, nem is sejt, valahol a körúton lefoglal egy busz, a tetőn elhallgat a zene, az operatőr kikapcsolja a felvevőgépet, a mentőben a beteg szíve megáll, a kórházból kilép egy orvos – nem mût többé –, a moziban elszakad a filmszalag és egy olvasó kezében üres oldalt tartalmaz a könyv. Philip csak annyit tud biztosan, ő és a szőke, göndör hajú nő szerelme véget ért, és a pulton heverő Californiai paradicsom cikket tartalmazó újság címe Off!

n13

Amit nem mondott el

Már reggel, amikor felébredt, ez foglalkoztatta és keringett az agyában szüntelen. Kínzó gondolat volt, nem hagyta nyugodni. Annyira kikíváncozott belőle.

Az asszony nem figyelt rá, nyugós, gondterhelt arccal magyarázott valamit, talán, hogy ma meddig dolgozik és hogy ki és mikor megy a gyerekekért.

Így inkább hagyta az egészet, majd máskor. Gyorsan felöltözött, megette a pirítóst, hozzá megitta a híg kávé, és már rohant is.

A buszmegálló tele volt ismerős ismeretlen arcokkal, akik csak futó pillantásra méltatták, majd ahogy bedöcögött a koszos és sárga negyvenkettes az emberek tülekedve felszálltak.

Mennyi ember – gondolta a férfi. Olyan jó volna valakinek elmondani, valakivel megbeszélni. Tanácstalanul nézett szét.

Mondjuk az a kopaszodó srác azzal a böhöm hátizsákkal, vagy az a fiatal nő a babakocsival és az ötéves forma kiskrapekkal. Elmondhatná nekik, beszélgetnének. Szívesen meghallgatná, hogy nekik mi a véleményük erről. Hiszen ez egy roppant érdekes és fontos téma, ráadásul elég érzékenyen érinti.

Ám a reggeli valóság kiábrándító képet mutatott. Az utasok lárvaarccal meredtek az okostelefonjaikba, és csak fintorogtak, amikor a busz rántott egyet rajtuk.

Bent a cégnél sem volt jobb a helyzet, a kötelező rövid köszöngetések, kávézások és kényszeredett mosolyok után rádőlt a szar. Elmaradások, kimutatások, jelentések, és mind tegnapi. A telefonok állandóan csörögtek. Négyen beszéltek egyszerre mellette, ezért a szokottnál is jobban kellett koncentrálnia. Pillanatok alatt kirepült a reggeli gondolat a fejéből, mintha soha ott se lett volna. Ezek a talmi, látszatdolgok, most valahogy mindennél fontosabbnak bizonyultak. Pedig a lelke mélyén tudta, pár év múlva ezekre már a kutya sem fog emlékezni. Nem számít! Dolgozni kell, hisz ezért fizetik, és ő megtett mindent, amit tőle tellett. El is fáradt rendesen.

Két óra felé járt, ezt onnan tudta, hogy mindig ilyenkor kezdte el érezni, hogy most már haza kéne menni. Vagy ha nem is haza, de legalább innen el. Ki a szabadba, valahova a szűz természetbe, ahol minden olyan egyszerű és boldogságos.

Korogni kezdett a gyomra, aznap nem hozott ebédet, ezért kiugrott a közeli pékségbe és vett két szénhidrátcsökkentett rudat. Nagy tömeg volt. Emberek egymás-hegyén hátán. Mindenki sietett. Ő is. Vissza kell menni, ma még be kell fejezni néhány határidős munkát.

A gondolat azért nem hagyta el örökre, ritka pillanataiban újra meg újra eszébe jutott. Formálódott, alakult a fejében. Más mit szól majd hozzá? Számít? Vagy csak annak a véleménye számít, aki közel áll hozzá? A feleségére gondolt, aztán a legjobb barátaira. Ők mit mondanának? Csinálja vagy ne csinálja? Nehéz kérdés...

A könnyű ebéd elköltése után újra visszatért a munkahelyi feladataihoz, és a gondolat egy időre megint békén hagyta. Keményen dolgozott. Öt felé állt csak fel a székről. Magára kanyarította velúr bőr kabátját, elkészönt, aztán kísértelt az ajtón.

Kint az utcán a langyos tavaszi napsütés megcirógatta sápadt arcát. Emberek siettek el mellette. Mind egy külön világ, egy külön kis sziget. Mégis, olyan hasonlóak vagyunk – gondolta ábrándosan.

Hazafelé még beugrott a postára átvenni egy ajánlott küldeményt, és befizetni a csekkeket.

A posta mellett volt egy multi, oda is beugrott, próbálta felidézni mi kellhet még otthonra. Végül csak tejet, pékárut és harminc deka felvágottat vett, meg pár elemet az asztali órába. Vett még egy tábla csokit is a srácoknak. Talán Marinak elmondja, ő megérti az ilyesmit...

Hazaérve már állt a bál, Mari a konyhában pörölt vele.

– Hol a szent szarban voltál? Mondtam reggel, hogy ma fél hattól lakógyűlés lesz. Már ott kéne lennem, de nem hagyhattam egyedül a gyerekeket. Na elmentem, vacsorát találsz a frigóban!

– Dolgoztam, túlóráznom kellett – motyogta bambán, miközben érezte, hogy már vesztett. – El vagyunk maradva egy csomó mindennel. Aztán még beugroztam a boltba... Igazából szeretném megtudni a véleményed arról, hogy...

Már csak az ajtócsukódást hallotta.

A srácok boldogan vették körbe, a kedves arcocskák kíváncsian fordultak felé.

– Apu, hoztál csokit?

– Persze, hogy hoztam, ott van a szatyorban.

Erre kitört az üdvölgés.

– Csak óvatosan, szét ne tépjétek a szatyrot!

A férfi lezuhanyozott, tiszta ruhát húzott, majd nekiállt elmosogatni. A macska budiját is kitakarította. Almot is vennem kell majd, jutott eszébe. A csöpögő csapon is elgondolkozott, hogy nekiálljon megszerelni most vagy hagyja inkább hétvégére. Úgy döntött, inkább hétvégére hagyja. Mindig csak a feladatok és a feladatok! – tűnődött, miközben kivette a hűtőből a vacsorát. Amíg a mikróban melegítette, megint eszébe jutott... Nem hagyta nyugodni, egész vacsora alatt ezen rágódott. Meg kell tudnia, mit szól Mari ehhez az egészhez.

Közben Mari is befutott, és a vacsora maradékaiból csipegetve mesélni kezdte mi volt a lakógyűlésen.

– Képzeld! Ezek teljesen hülyék, megint emelni akarják a közös költséget!

Aztán a munkahelyi dolgok következtek. Marit ma beiskolázták angolra, heti kétszer fog járni kedden és pénteken.

Remek! – gondolta keserűen. Ezek szerint azokon a napokon neki kell majd a gyerekekért menni. Lóttek a péntek délutáni kocogásnak!

Egy darabig még beszélgettek, bár a gyerekek állandóan körülöttük ugráltak, hangoskodtak, közbeszóltak, megakasztották őket.

A végén Mari elment tanulni a nagyobbal, ő meg jobb híján egy könyvet vett elő. Nem akart tévét nézni. Az a sok szörnyőség, reklám és agy mosás. Undorodott az egésztől.

Mari végre végzett a gyerekekkel, letette őket aludni, majd bezárkózott a fürdőszobába, krémek bőrradírok és olajos kencék közé, hogy megnyugtassa elfáradt testét. Ennyi neki is jár.

Most! Most fogok róla beszélni! – döntötte el a férfi, ahogy a nő kijött a fürdőszobából és felhúzta selyem hálóingét. Amíg a megfelelő szavakat kereste, addig a nő behuppant mellé az ágyba, és egyből a fal felé fordult.

– Hulla fáradt vagyok! Holnap is korán kell kelnem, aludjunk Szívem! Jó éjszakát!

– Mari, figyelj! Mit gondolsz? Szerinted lehetne... Mari! Alszol?

Mari nem válaszolt, már az álmok birodalmában járt.

Hogy a fene egye meg! Feladta, újra elővette a könyvet, amit délután olvasott, de már egyáltalán nem kötötte le. A betűk lassan összefolytak a szemé előtt.

– Akkor jó éjszakát! – mondta csak úgy, magának és lekapcsolta a kislámpát az éjjeliszekrényen.

Nem jött álom a szemére, álmatlanul forgolódott a széles franciaágyban, miközben Mari egyenletes szuszogását hallgatta.

Megint arra gondolt, amit ma nem tudott senkinek elmondani, senkivel megbeszélni, és hogy ez a dolog mennyire fontos és aktuális. Talán jobban is, mint bármikor!

R. Harbinger

Karmazsin szirén

Megigazítottam csokornyakkendőmet a nagy rablás előtt.

– Hozhatok valamit, uram? – kérdezte a pultos.

– Egy whiskeyt, tisztán, három jéggel.

Rágyújtottam egy cigire, míg az ital megérkezett. Szükségem volt a nikotin maró érzetére és a nyirkos pohár érintésére az orvosom tanácsa ellenére is. Nem tudtam, és nem is akartam nemet mondani rájuk.

És megérkezett! A hájas MacArthur jött le az emeletről, aki úgy nézett ki, mintha lenyelt volna egy másik embert. Fehér öltönyében valami degeszre hízott galambra emlékeztetett.

– Az itala, uram! – szólta a pultos, miközben csörrent a jégkockák jellegzetes hangja.

Beledobtam a csikket, majd megforgattam kezemben a poharat. Le sem vettem szememet MacArthurról, aki helyet foglalt az első asztalok egyikénél. Mindig időben érkezett Jane előadására, bizonyára ez jelenthette számára a nap fénypontját. Jane mesélte, hogy az ipse fülig belezúgott.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte a konferanszié. – Most pedig következzen a mi gyönyörű kanárink, Jane Roux, hogy elkápráztassa önöket csodás énekével! Kérem, fogadják őt szeretettel!

A függöny felgördült, és előkerült életem szerelme háttal a zongorán, fejét lefelé lógatta. Szemét a közönségre függesztette, buja mellét felfelé tolt. A zongorista keze megkezdte virtuóz táncát, mialatt Jane felemelkedett ívbe feszített háttal. Hangja kristálytisztán csengett, és folyékony aranyként töltötte meg a termet. Elvárásolt mindenkit, beleértve azt a rozsmárt is ott elől.

Jane átsétált a színpadon. Lágyan ringatta csípőjét karmazsinvörös ruhájában, keblével elámította a férfiakat, és rápirított a nőkre. Alig észrevehetően biccentett felém jelzéseként. Felhajtottam hamuval erősített italomat, majd lesiettem a lépcsőn a süllyesztett nézőterre, és árnyék-ként suhantam az elalélt vendégek között. Kezemet MacArthur zsebébe süllyesztettem, és kiemeltem belőle irodája kulcsát. Észre sem vette, mert Jane hangja éppúgy megigézte, mint bárki mást a teremben. Önfeledten figyelték, ahogy a begyes vörösbeigyem ontja magából a csodás hangokat, közben olyan kecsesen sétált a túsarkúban, mint flamingó a folyóparton.

Nekiiramodtam a dagi irodája felé. Csak pár perc állt rendelkezésemre, hogy felnyissam a széfet, mert ha Jane a dalok végére ér, elveszti igézetét MacArthur fölött.

Kettesével szedtem a lépcsőket, és teljesen kifulladtam, mire felértem. Elővettem gyógyszeremet, és bekaptam két szemet a torkomat kaparó érzésre. Ilyenkor felde-rengtek az orvos szavai a pia és cigi mellőzéséről.

A zárba illesztettem a kulcsot, majd az ajtó nyikorogva tiltakozott. Nem érttem, egy magára valamit is adó üzletember hogyan viselheti el a nyikorgó sarkokat és azt a hatalmas kupit, ami bent fogadott. MacArthur nevére szóló szerződés és felszólítások halma fogadott. Gyanítottam, a gyémántnak jobb helye lenne a papírok alatt, mint a széfben, mert ott biztosan nem találná meg senki.

Jane azt mondta, a Mona Lisa hamisítvány mögött találok a páncélszekrényt. Leakasztottam a képet, és elégedetten nyugtáztam Jane igazát. Megtöröltem nyirkos tenyeremet, és fokról fokra tekertem a tárcsát a nálam lévő papír alapján, ami a Jane által megszerzett kombinációt sorolta.

A zár kattant, és a lélegzetem is elállt. Szénfekete doboz lapult a széfben, ami tökéletes kontrasztot nyújtott a benne lapuló drágakőnek. Nem mertem kinyitni, mert úgy éreztem, Jane-hez kell sietnem vele, azonnal!

Kirohantam az irodából, le a földszintre, és a táncter szélére léptem. Felmutattam Afrodité könnyét; a reflektorok fénye megtört a gyémánton, és szivárványt vetett lábam elé. Jane, az én vörösbeigyem sóhajtásnyi időre sem esett ki a ritmusból, miközben megajándékozott életem legszebb mosolyával.

Átsuhantam két elalélt pincér között, és távoztam a konyhán keresztül. Mélyen a zsebembe süllyesztettem a követ, majd kiléptem az udvarra. Arcomat a csepergő eső felé tartottam, és megkönnyebbültem a vállamról lezuhanó tehertől.

A magányos tölgyfa alá húzódtam, rágyújtottam, és olyan elégedettséggel szívtam a bagót, mint egy kiváló szeretkezést követően. Köhögés tört rám, amit két újabb tablettával csillapítottam. Jane hamarosan előbukkant az oldalajtón, magassarkú cipőjét könnyed topánra cserélte, vörös szatén ruháját ballonkabát alá rejtette.

– Tényleg megszerezted? – kérdezte izgatottan.

Bólintottam, mire nyakamba ugrott. Megcsókolt, és forróbban ölelt, mint tüzes kemence a benne rejlő kenyeret.

– Kezeket fel! – rivallt ránk az ajtót kicsapó MacArthur ír akcentussal, mire szétrebbentünk.

A dagi revolvért szorongatott kezében, és egyenesen ránk célzott. Jane elé húzódtam, hogy életem árán is védjem őt. Ha már meg kellett halnom, legjobb szerelmem védelmében elesni.

Angyali csilingelés járta át minden porcikámat. Elfeledtette aggodalmaimat, és végtelen boldogságot hozott lelkembe. Időtlennek éreztem, akár a lélek mélyén bujkáló vágyakat.

Amikor az ének elhalt, mintha hosszú álomból ébredtem volna. MacArthur még mindig előttem állt zavart arccal, Jane keze azonban eltűnt enyéméből, és nem láttam őt sehol.

– Hová lett a nő?! Hol a gyémántom?! – görgette nehézkesen a szavakat MacArthur. Fegyverét összetörni készülő szívemre szegezte, mialatt üres zsebemben kotorásztam.

Jane átejtett! Ahogy az agyamat elborító rózsaszín köd felszállt, megértettem, csak azért kellettem neki, mert ő nem lehetett egyszerre két helyen: nem ígézhetette meg énekével a fehér bálnát, miközben betör az irodájába.

– Utoljára kérdezem: hol a nő?! – fröcsögte MacArthur nyomatékosabb akcentussal, és közelebb jött.

Hibát vétett. Kezem egy kobra sebességével csapott le, és ellenfelem hiába sütötte el a revolvért, kicsavartam kezéből. Hamar a földre nyomtam, így arccal lefelé a sárban már korántsem tűnt olyan nagyfiúnak. Lőfegyverét a tarkójához szorítottam, majd előhúztam zsebemből a jelvényemet, és elé lógtattam.

– Látja ezt?! Látja?!

MacArthur a földre nyomta homlokát, és mélyet sóhajtott.

– Soroljam a jogait?! – Erősebben nyomtam neki a fegyvert, mire röhögni kezdett. – Most meg mit nevet?!

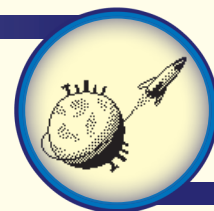
– Magát is átverte, ember! Bolondot csinált mindketőtönből! – Szavai ostorcsapásként értek, de ő folytatta: – A nő pontosan tudta, hol tartom a gyémántot, igaz?! Tudta, hogyan jut hozzá, mert én elmeséltem neki! Meg akart ígézni a hangjával, de nem sikerült! A gyenge akaratúakat tudja csak igába hajtani, én meg túl erős voltam neki! Maga azonban nem, és megszerezte neki! Mekkora fog koppanni!

Nagyot röhögött a pofáját fodrozó sár ellenére, és amikor elmondta, miért, mindent megértettem. Az asztalon heverő jelzalog szerződések és felszólítások a Mona Lisa másolatával együtt körvonalazták nekem MacArthur, a pitiáner lebuj tulaj életstílusát.

– Az igazi Afrodité könnye sosem volt a birtokomban!

kosakati

Vihar előtt...

Lile könnyed, rugalmas léptekkel tartott a kupola felé. A terepjárót már leállította az akna tetején, a távirányítóval lesüllyesztette a felszín alatti garázsba.

--

Lile nem volt már fiatal, de még öregnek sem érezte magát. Ötven évesen még mindig fiatalos, csinos és fitt volt.

Sohasem volt egy feltűnő szépség, de nagyjából meg volt elégedve a külsejével. Kócos, meggyipiros haja lazán omlott a vállára, tűzvörös, hajszálvékony overallja feszesen simult rugalmas, egészséges testére. A szürke, bő kabát minden lépésnél vidáman táncolt körülötte. A tudat, hogy a bő köpeny alatt a hajszálvékony overallban szinte meztelennek látszik, felizgatta.

Vibrált benne a vihar előtti feszültség.

--

A bolygó viharai vadak, borzalmasak voltak. A szél süvítése, a homok és az apró kövek kavargása a levegőben lehetetlenné tették a felszíni közlekedést. A kéthavonta rendszeresen kitörő, napokig tartó, rövid szünetekkel tarkított vihar idején az állomás lakói csak a föld alatti folyosókon juthattak el egyik kupulából a másikba. Az egymástól változatos távolságokra elhelyezkedő kupolák hosszú, föld alatti folyosókkal kapcsolódtak egymáshoz, valamint a föld alatt kialakított raktárhoz, munkatermekhez, és a központi blokkhoz.

--

Lile elmosolyodott; eszébe jutott Yorn csillogó szeme.

Az a hamiskás, csibészes pillantás... Érezte, hogy Yornban is éppúgy vibrál a vihar előtti feszültség, mint benne...

Mikor az úrkikötőben átvették a postát és az ellátmányt, Yorn szokásától eltérően kedves és mosolygós volt... Eddig még csak vidin beszéltek, és a férfi arca általában elég szigorú és morcos volt.

Mikor segített Lilének behordani a csomagokat a terepjáróba, talán nem volt véletlen, hogy nem csak a csomagot, hanem Lile kezét is erősen megmarkolta.

De sietni kellett.

– Jön a vihar! – rázogatta megszorongatott kezét Lile, beugrott a járművébe, és elrobogott a kupolája felé

--

Lile egyedül dolgozott már egy éve a 605-ös kupolában.

A kupola körül „hurl”-öket tartott. Pontosabban hosszadalmas udvarlással odaszoktatta őket. A „hurl”-ök voltak a bolygó egyetlen őslakos élőlényei. Kitűnően bírták a szörnyű viharokat, sőt, olyankor érezték igazán jól magukat. Szemmel láthatóan élvezték, ha a szél felkapta őket, megkönnyítette amúgy nehézkes mozgásukat. Szinte lubickoltak a szélben.

Tanulmányozta a viselkedésüket... de igazában azért édesgette őket a kupolájához, hogy távol tartsák a váratlan és hívatlan látogatókat. Utálta, ha elmélyült munka közben váratlanul rányitnak, felesleges, hosszadalmas fecsegéssel untatják. A föld alatti folyosókon át is kaphatott volna hívatlan látogatókat, de hogy ezt megelőzze,

elhíresztelte, hogy a kupolája folyosóaknáján gyakran elromlik a zárszerkezet.

Mindig is szeretett nyugodtan, egyedül dolgozni, de zűrös házassága, hosszadalmas válása óta különösen értékelte az egyedüllét kényelmét.

--

A „hurl”-ök vidáman viháncolva közeledtek Lile felé.

Szinte üdvözölték, mint a hazatérő gazdit a házórző kutyák.

A „hurl”-ök tömzsi, hat apró lábon bukdácsoló, elefánt-hoz hasonlóan vastag bőrű, kissé fókyszerű lények voltak. Három nagy, barna szemük és legalább százhusz éles, állandóan csattogó foguk volt.

Lile apró kekszeket dobált nekik. Kedvtelve nézte, ahogy esetlenül ugráltak a falatok után. Nem tudott még rájönni, hogy egyébként mivel táplálkoznak, egyszer sem sikerült még megfigyelnie, hogy ettek volna valamit, de a kekszet egyértelműen szerették.

Lile hirtelen megpördült... A távolból dübörgést hallott.

--

– Na, nem! Ez még nem lehet a vihar! – gondolta – Szikrázóan süt a nap, felhők még sehol... A levegő meg sem rezdül... Na, jó egy enyhe kis szellő azért már van...

--

Nem is a vihar volt, hanem Yorn terepjárója közeledett.

– Yorn...– derült fel Lile. Eszébe jutott az a csibészes mosoly, a futó érintés... teste minden porcikája vibrált.

Levette szürke köpenyét, lazán a vállára dobta, lassú léptekkel elindult a kupola felé. A köpeny zsebéből kirepültek a megmaradt kekszek, a „hurl”-ök boldogan szedgették össze.

Csak akkor fordult a zaj forrása felé, amikor az már egészen közel volt.

Yorn zavartan toporgott a terepjárója előtt, egyik kezét a háta mögé rejtve.

– Hoztam neked valamit! – mondta.

– Nekem? Ugyan mit?

– Nem hiányzik valami?

– Háát... nem is tudom...

– Otthagytad a kesztyűdet a terepjáróm orrán – húzta elő a kezét a háta mögül Yorn.

– Ó – kapott a kesztyű után Lile.

– O-ó! – nevetett Yorn, és elkapta a kesztyűt Lile elől.

Lile utánakapott, beleütközött Yornba. A férfi elkapta, nehogy elessen, de a kesztyűt nem adta oda. Lile kibontakozott az ölelésből, és a kupola felé táncolt.

– Na, most odaadod, vagy sem? – kérdezte nevetve.

– Csak a kesztyű kell?

Lile beszaladt a kupolába és az ajtóból kiáltott vissza.

– Dugd be! ...A kesztyűt... oda, abba a csőbe... majd behozom...

– Meglesz! – nevetett Yorn.

--

Lile eltűnt a kupolában.

A hurl-ök közben már összeszedték a szétszóródott kekszet, és fenyegetően körülvették Yorn.

A fiú vett egy nagy levegőt, szétrugdosta a hurl-öket, és egy szökkenéssel már bent is volt a kupolában. Eszébe sem jutott, hogy minden egyes hurl-nek legalább százhusz éles foga van.

--

Hirtelen kitört a vihar.

Üvöltött a szél, kavargott a homok, apró kövek csapódtak a kupola falához, és a kint felejtett terepjáróhoz.

Odakint tombolt a vihar, odabent pedig a vágyak szabadultak el.

--

*„...fehéren villognak a házfalak,
fekete hegygel a sötét felhő összeolvad,
a színek égve küzdenek,
fekete ködben színes villanások élnek.*

Óda az örömhöz,

A mámoros örömhöz,

Éjszakai szemvillanás,

Állati ordítás,

Villanás, csattanás,

Az égből leszakadó vízesés,

A megváltó beteljesülés.” – jutottak eszébe Lilének a régi verssorok, aztán a szavak belevegyültek a pillanat varázsába.

--

– ...a terepjáróm megsérült a 605-ösnél... igen, bent vagyok a kupolában... nem, nem kell segítség... az aknaajtó zárja elromlott, nem tudok lejutni a folyosókra... persze... igen, meg tudom javítani... nem kell segítség... hosszadalmas szerelés lesz... van hozzá minden, ne hozzatok semmit... két-három nap... igen, két-három nap...

Lile úgy tett, mintha még aludna, és nem hallaná, mit mond Yorn a vidibe.

– Szóval két-három nap... ennyire vagyok jó neki.

--

Először rosszul esett, de végül is nem bánta. Nem igazán akarta feladni magányos, de önálló és kényelmes életmódját. Aztán az jutott az eszébe, hogy a következő vihar előtt, az úrkikötőben Xil terepjáróján fogja felejtetni a kesztyűjét.

– Xil olyan jóképű férfi... – sóhajtott, aztán összegömbölyödött a takaró alatt, mint egy jóllakott macska, és visszasüppedt az álom kényelmébe.

maggoth1

Ezekiel brandyje

Nagybátyám soktornyú kastélyra emlékeztető udvarháza horgas ujjú küklopszként görnyedt a vigasztalan, massachusettsi táj fölé. A kúria oly sötét önelégültséggel terpeszkedett a Miskatonic-folyó környékén magasodó bércek lábánál, mintha e kies vidéket akarná megcsúfolni puszta létezésével. Kocsisom megpillantva az épület homlokzatát megállította a lovakat, miközben egész tartásával igyekezett azt sugallni, hogy jöttányit sem hajlandó továbbhaladni.

Ezekiel Winthorp dermesztő hangulatot árasztó otthona gonosz hely hírében állt, és ezt a környéken kicsinyek és nagyok egyaránt jól tudták. Apám testvére szentségtelen praktikákat űzött – egyesek szerint magával az ördöggel cimborált –, és olyan tilalmas szertartásokat gyakorolt, amelyekhez hasonlóként az Egyház vakbuzgó inkvizitorai bárkit hezitálás nélkül máglyára vetettek egykoron. A babonás helybéliekkel ellentétben én jól tudtam, hogy ördögösnek vélt nagybátyám voltaképpen a tudomány emberei közé tartozott.

Kifizettem a fuvarost, aztán megragadtam bőröndöm fogantyúját, és kimért léptekkel a taszító kisugárzású építmény felé indultam. Atyám régóta megszakított minden kapcsolatot idősebb fivérével, és bizonyára lebeszélte volna erről az utazásról, ha nem viszi el két éve a tüdőbaj. Így viszont senki sem állt az utamba, hogy józan intelmeivel eltántorítson szándékomtól. Nem mintha a dekadens épület vonzott volna ennyire magnetikus erővel, sokkal inkább az Ezekiel Winthorppal kapcsolatos titkok csábítottak. Családon belül homályos szóbeszédnek keringtek róla, miközben mindenki azt igyekezett kitalálni, mit mesterkedik a vadonban.

– Nagybátyád már fiatalkorában is a lángelméjű tudóst az örült zsenitől elválasztó keskeny határmezsgyén egyensúlyozott, Keziah – mondta egyszer apám, amikor a testvéréről faggattam. – Szépreményű biológusnak indult, akit különösen foglalkoztatott egyes állatfajok szaporodása és az azzal kapcsolatos extremitások. Később az érdeklődése elfajult, és olyan könyvek tanulmányozásába mélyedt, amelyeket a keresztényi elme egyenesen ártalmasnak tart. Gyakran forgatta az örült arab, Abdul Alhazred Necronomiconját és a fertelmes Pnakotikus Kéziratokat. Ősi, csillagok közül érkező civilizációkról beszélt, az emberiséget véletlenül teremtő Nagy Öregekről, és olyan veszedelmes lényekről, melyeknek már a megpillantása is tébolyba kergethet bármely halandót. Ritka hullókkal kísérletezett, és furcsa, lázas habitusával idegenkedést és viszolygást keltett a társaságban. Végül önkéntes száműzetésbe vonult a vadon mélyére, hogy bizarr kutatásainak hódoljon, amitől valamennyien rendkívül megkönnyebbültünk.

Hittem is meg nem is ezeket a szavakat, ám eszembe sem jutott volna elhagyni a meghitt bostoni családi fészket,

ha Ezekiel Winthorp halálának szürreális körülményei nem ébresztik fel morbid kíváncsiságomat. Nagybátyámmal nem valamilyen szokványos, időskori betegség végzett. Néhány éve mellészegődött cselédje, egy Amelia Monroe nevű nőszemély a dolgozószobájában, egy vérrel felrajzolt pentagramma közepén talált rá kárhozottan vigyorgó, feketére égett csontvázára. A halottkém úgy vélekedett, atyám testvérével rejtélyes spontán égés végzett, mivel a testét elemésztő lángok a helyiségben található bútorokban a legcsekélyebb kárt sem tettek.

Családom okkultizmus rabjává vált egyes tagjai azt rebesgették, maga Nyarlathotep, a Fekete Ember ragadta el bomlott elméjű hozzátartozómat valamely ördögi síkra vagy a Vének egyike kelt fel évszázados álmából, hogy izzó leheletével a megsemmisülés poklába taszítsa, de egy pillanatig sem tulajdonítottam jelentőséget véleményüknek. Az utolsó lökést a végrendelet felolvasása adta meg számomra, amikor arra derült fény, hogy Ezekiel az udvarházat és a hozzá tartozó földdarabot is rám testálta. Végrendeletének záradékában csupán annyit kötött ki, hogy élethosszig tartó lakhatást és némi szerény jövedelmet biztosítsak az épületben lakó, kivénhedt házvezetőnőnek. Úgy döntöttem, ha már így alakult, felkerekedek, és egy kicsit utánajárok a dolgoknak. Egyébiránt Ezekiel rejtelmes kutatásai is erősen felpiszkálták a fantáziámat, mivel hozzá hasonlóan jómagam is a biológiát vettem fel főtárgyamul a Miskatonic egyetemen. Mellesleg az is módfelett érdekelt, miféle teremtés lehet Mrs. Monroe, akit furcsamód a nagybátyámon kívül senki sem ismert. A különböző szállítókkal és hatósági emberekkel ugyanis Ezekiel tartotta a kapcsolatot, és az általa felvett cseléddel halála pillanatáig rajta kívül senki sem érintkezett.

Bezárt vaskapu fogadott, ám addig zörögtem a ráccsal, míg a házvezetőnő meg nem jelent, hogy utat nyisson. Félrehajtott fejjel nézett fel rám, mivel jócskán fölé magasodtam, ráncos nyakán meggyűrődött a bőr, mint egy öreg sarkánygyíknak, hályogos szemében fertőző örület lobogott. Megmutattam neki okmányaimat, és tudtára adtam, hogy szemrevételezni jöttem jog szerinti örökségemet. Rekedten felvihogott, de nem próbálta akadályozni bejutásomat. Az elvadult kert a kinti rengeteg természetes folytatásának látszott, mintha Ezekiel csupán szimbolikus szigetelte volna el udvarháza földjét a vadontól.

Maga a kúria ugyancsak lehangoló állapotban leledzett, ami arról árulkodott, hogy nagybátyám felettébb csekély erőfeszítéseket fordított a tulajdonában lévő épület gondozására. A málló vakolatú falakat repkény futotta be, a homlokzaton és a földemen szemmel látható foghíjak éktenkedtek. Odabenn sem bizonyult vigasztalóbbnak a helyzet, a jelek szerint a vén satrafa gazdája halála óta nem fektetett túl nagy hangsúlyt a takarításra. A sarkokban pókhálók feszültek, és mindenfelé bőséggel akadtak

poros felületek. A kúria légköre végtelenül tisztátalan benyomást keltett, ezért nehezemre esett elképzelni a nagybátyám által itt elvégzett tudományos kísérleteket.

– Egy kis brandyt? – kérdezte a hárpia meglepő előzenészséggel, miután beinvitált. – Ezekiel uraság kiváltképp sűrűn fogyasztotta, és a végén engem is rákapatott az állandó kínálgatással.

– Elfogadom – közöltem némileg megjátszott barátságossággal, noha csak nagyon ritka alkalmakkor fogyasztottam égetett szeszt.

Kétes tisztaságú talpas poharakat húzott elő egy kredenc mélyéről, és félig töltötte őket barnás árnyalatú borpárlattal. Én lassan kortyolgattam az enyémet, ő viszont nagy svunggal, egy húzásra leküldte a sajátját. Az ital kaparta a torkomat, és egyfajta sajátosan kesernyés mellékízzel rendelkezett. Egy pillanatra felvetődött bennem, hogy a görnyedt tartású, némiképp torz teremtményre hajazó néember esetleg mérget szeretne itatni velem, de aztán elhessegettem indokolatlannak látszó gyanakvásomat.

– Szeretném, ha elszállásolna valahol, hölgyem – tettem le az előttem álló asztalra az alig megkezdett brandyt –, majd pedig megmutatná nagybátyám dolgozószobáját és feljegyzéseit, miután kicsomagoltam!

– Természetesen – vágta rá a vén csoroszlya azon nyomban, miközben csillogó szemmel leste, megiszom-e a maradékot. Megkönyörültem rajta, tudván, hogy rögvést magába dönti, amint magára hagyom. Felálltam, hogy értésére adjam, eljött az ideje rendelkezésemre bocsátani egy szobát.

Mrs. Monroe felfogta, mi a teendője, és az emeletre vezetett. Az élém táruó helyiség nyilvánvalóan nagybátyám hálószobája lehetett idáig, de ez csöppet sem zavart. Racionális elmének tartottam magam, akitől távol áll mindenfajta okkult maszlag. Nem féltem rokonom hazajáró lelkének zaklatásától, csakúgy, ahogy a spiritiszta szeánszok rejtélyes jelenségeit is neveltséges szemfényvesztésként könyveltem el.

Kipakoltam szerény utazóholmimat, majd fertályórával később jeleztem a vénasszonynak, hogy felkeresném nagybátyám halálának színhelyét. A dolgozószoba szintén az emeleten helyezkedett el, és a kopott szőnyeg tompította lépteink zaját, ahogy a megvetemedett faajtóhoz siettünk. A furcsán hajlott tartású házvezetőnő sokáig bíbelődött a nála lévő kulcsokkal, míg végre megtalálta a megfelelőt, és nehézkesen elfordította a zárban.

Idegtépő nyikorgás hallatszott, és ott találtam magam Ezekiel legbelsőbb szentélyében, ahol az élet nagy kérdéseinek és tudományos kutatásainak szentelte minden figyelmét. Az ominózus karosszék, melyben elérte a végzet, a terebélyes íróasztal mögött állt. A pentagrammát már eltávolították, az ülőalkalmatosságban lezajlott tragédiáról pedig a szőnyegen kivehető sötét folttól eltekintve semmiféle jel nem árulkodott. A délre néző ablakon keresztül az átlagosnál több fény áradt be, és sárgás színű aurába borította a tanácstalanul tébláboló házvezetőnőt. Grotoszok módon bibircsókos orrának íve mintha mutatott volna némi hasonlóságot nagybátyáméval, kinek időskori portréja ott függött a régen megtisztított kandalló felett.

Egy pillanatig felvetődött, hogy a vén szipirtó esetleg a Winthorp-nemzetség egy távoli oldalágához tartozhat, azért kapta meg családunk zárkózott tagjától a rábizott munkakört, de aztán elvettem a gondolatot. Eszembe ötlött egy tanulmány valami névtelen professzor tollából, aki úgy vélte, a munkaadójukhoz közelálló cselédek vonásai egy idő után hasonulnak gazdájukéhoz, akár a hosszabb ideje együtt élő házastársaké.

– Kérem, hagyjon magamra! – utasítottam Mrs. Monroe-t, miután ez a sajátos hipotézis kellő megnyugvással szolgált számomra. Azonnal a helyiségben található dokumentumok vizsgálatába mélyedtem, amint a némiképp degeneráltnak tűnő perszóna engedelmessé vált. Meggyújtottam a falikarokon elhelyezett petróleumlámpákat, és hamar megállapítottam, hogy estig a fellelhető anyag töredékével sem végzek.

A könyvespolcokon olyan ritkaságokra bukkantam, mint Ekurébeusz Tiltott Bestiáriuma, vagy a hírhedt Nocturnus Predonum, amely egyes misztikusok szerint a pusztá forgatásával képes előcsalogatni a sötétségből a lapjain ábrázolt visszataszító szerzeteket. Az előttem fel táruló oldalakon olyan szörnyeket láttam, amelyek leküzdhetetlen undort keltettek bennem. Suttogó pletykák szerint a könyv névtelen, megátkozott szerzője átlátott a dimenziók kárpitján, és azokat a teremtményeket rajzolta le, amelyeket téboly oltalmába menekülő elméje felvillanásaival érzékelt.

Aznap éjjel borzalmas álmokat láttam, mert a képek a tudatom mélyén tovább folytatták romboló munkájukat. Ezt követően a napok lusta homokszemekként peregtek, miközben mind jobban kiismertem magam nagybátyám beteges és minden normalitástól elrugaszkodott fantázia-birodalmában. Ebben nagy segítséget jelentettek naplófeljegyzései, melyekre a lenyűgöző nagyságú, antik íróasztal egyik titkos rekeszében bukkantam. Memorandumából kiderült, hogy rengeteg vegyszert őriz a ház alagsori termében, melyekből akár görögtűzet vagy halálos mérget is könnyedén előállíthatott volna, ha úgy tartja kedve.

Szót ejtett egy rendkívüli, ixalcoatlnak nevezett szörnyeteg egyetlen hímpéldányáról is, amelyet a perui dzsungel mélyéről hozott számára egy vakmerő szerencsevadász, bizonyos Randolph Howard. A rejtélyes hüllő leginkább valamiféle régebbi korból itt rekedt, apróbb méretű sárkányféleségre emlékeztetett, ám a hagyományos vétagok mellett polipcsápokhoz hasonló tapadókorongos nyúlványokkal és kezdetleges bőrhártyás szárnynyal is rendelkezett. A kalandor azt állította, a lény képes volt a pusztá tekintetével ölni valamiféle telepátia révén, és áldozatainak némelyike a szó szoros értelmében hamuvá égett.

A férfi csak kábítólovedékekkel tudta leteríteni, azután végig egy nehéz ólomládában tartotta, hogy rejtélyes szellemi erejét kiküszöbölje. Amikor visszatért vele az amerikai földrészre, valóságos vagyoniért kínálta különlegességeért eszelősen rajongó nagybátyámnak. A számtalan halálos veszéllyel dacoló utazó végül a pince padlója alatt lelt örök nyughelyre, apám fivére csengő aranyak helyett kigyóméreggel honorálta fáradozásait.

Ezekiel ezt követően a hüllő megzabolásához fogott, amihez a megszokottól ugyancsak eltérő módszerekhez

folyamodott. Úgy vélte, a kreatúra egy emberiség előtti civilizáció mesterségesen létrehozott jószága lehet, amely már jóval az előtt itt uralkodott a Földön, hogy az első gerinces a szárazföldre merészkedett. Ősi rítusokat végzett, és oly imákat kántált, amelyek gúzsba kötötték a szörnyeteg képességeit. Az ixalcoatl egy darabig engedelmesen viselkedett, majd egy nap megváltoztatta a nemét. Ezekiel akkor elhatározta, hogy megpróbál valamiféle kivonatot készíteni a teremtmény véréből, hátha elorozhatja Vénektől kapott hatalmát. Ezek után olyasfajta szövegek következtek az emlékirataiban, amelyeket nem igazán tudtam értelmezni, de tudatom a pusztá elolvasásuktól is kaotikus állapotba került. Nagybátyám egy számomra teljesen idegen nyelv szavait kezdte használni, amelyek közt csak elvéve bukkantam egy-egy angol kifejezésre. Valamilyen átalakulást emlegetett, hasonulást a rejtélyes hullóval, bár nem igazán sikerült felfognom, miért akarna valaki egy emberiség előtti időkből itt rekedt fenevadhoz hasonlítani. Arra gyanakodtam, a korcsfajzat megigézte valahogy rokonomat, aki már régen elvesztette a józan esztét, amikor elhatározta, hogy elixírt készít az állat véréből.

Mrs. Monroe nem avatkozott felderítő munkámba, bár fonnyadt ajkán időnként féoldalas vigyor játszott, mintha a gondolataimban olvasott volna. Szolgáltkészen hordta nekem a dolgozószobába bizonyos időközönként az enni-valót és az elmaradhatatlan brandyt, amelyet lassanként egészen megkedveltem. Olykor az a különös érzésem támadt, hogy az ellenszenves házvezetónő többet tud Ezekiel kísérleteiről, de sosem próbáltam kivallatni. Ösztöneim azt súgták, bárhogy erőlködnék, harapófóval sem tudnám kihúzni belőle a válaszokat.

A naplók átnézése óhatatlanul ahhoz vezetett, hogy a ház alagsorában kössek ki. Az írások ott értek véget, hogy Ezekiel valamilyen kockázatos szertartásra készült a végső nagy transzformációhoz. Az utolsó bekezdésekben azt fejtette, hogy kezdenek lazulni az ixalcoatl elméjét gúzsba kötő láncok, és hogy úgy érzi, a szörny valamire készül ellene. Reméltem, a mélyben magyarázatot talállok a vele történetekre.

A vénasszony eleinte húzódozott a lejárati kulcsának előkerítésétől, de amikor azzal fenyegetőztem, hogy betöröm az ajtót egy baltával, mégiscsak rálelt. Odalent a legnagyobb összevisszaság fogadott: mindenfelé mocskos lombikok és különféle vegyszerek kaotikus egyvelege hanykolódott. Az egyik asztalon még egy elhagyottan heverő dinamitruddat is felfedeztem, amit magamhoz vettem, hogy később valami biztonságosabb helyre zárjam. A falakat pókhálók borították, és az egymás után következő helyiségekben átható bűz terjengett. A dzsungelbéli bestiát holtan találtam egy formalinnal színültig telt tartályban.

Torokszorító rettegés tört rám, ahogy tanulmányozni kezdtem a kezemben tartott lámpás fényében. Korántsem lepott meg, hogy Ezekiel elvesztette az elméje épségét, ilyesfajta organizmusnak egyáltalán nem lett volna szabad léteznie Isten szabad ege alatt. A törzséből szétágazó csápok sötét koszorúként lebegtek a tartósítószerben, hátából kimeredő csökevényes szárnyai émelítő bőrlebernyegekre emlékeztettek.

A hátam mögötti sötétségből úgy tűnt, mintha karmos lábak kaparászása hallatszott volna. Rémülten megperdültem, de a falon táncoló árnyak vonaglásán kívül semmit sem láttam. Hirtelen eszembe ötlött, hogy az ilyesmire képes állatfajok egyedei többnyire akkor váltanak nemet, amikor annyira megritkul a számuk, hogy a pusztá fennmaradásuk is kétségessé válik. Ilyenkor nem csupán hím-ből nősténnyé alakulnak át, hanem gyakorta szűznemzéssel teherbe is esnek, hogy új utódoknak adhassanak életet.

Ezekiel bizonyára elvégzett valamilyen rítust, melynek során nyilván az ixalcoatl életét is kioltotta, de mi van, ha már későn cselekedett? Ha a szörnyeteg ivadékokat hozott létre, az apróságok pedig mentális erejüket egyesítve eleven fáklává változtatták nagybátyámat a dolgozószobában? A természet egyensúlyát megbolygató aggasztán nyilván nem ilyesfajta átalakulásra vágyott, de mire rádöbbsent, mi történik, már nem kerülhette el a végétét.

Viszketni kezdett a bőröm, és úgy éreztem, mindenünnen közönyös hullószemek fixíroznak. Pánikszerű gyorsasággal elhagytam az alagsort. A porontyok bizonyára találtak valami rejtett kijáratot a pincéből, vagy egyszerűen vágtak maguknak egyet, ha az emeleten ölték meg az elborult elméjű öreget.

Odakint közben baljóslatú zápor kerekedett, amely lehűtötte a levegőt. A tető résein beesett az eső. Fázósan begyűjtöttem a kandallóba, aztán letelepedtem a terebélyes íróasztal mögött, és azon elmélkedtem, mihez kezdjek. Ezekiel annyi veszélyes vegyszert tárolt a kúria alsóbb régióiban, amennyivel egy jóval nagyobb méretű épületet is porig rombolhattam volna. Úgy döntöttem, nem hagyhatom, hogy a szörnyeteg ivadéka a gyanútlan világra szabaduljanak, még ha nem is rendelkeztem kézzel fogható bizonyítékokkal a létezésükre. Könnyen megeshetett, hogy a ház fojtogató légköre és a napló soraiból áradó téboly összezavarta felajzott képzeletemet, de nem merem kockáztatni. Elhatároztam, hogy eltávolítottam valamilyen ürüggyel a közelből a házvezetónőt, aztán görögöttüzet szabadítottok a kárhuzatos falakra, hogy kipurgáljam közülük a gonoszt.

Mrs. Monroe úgy jelent meg a helyiségben, mint egy álombéli fantom, és némi brandyt szervírozott. Egy húzásra felhajtottam a talpas pohár tartalmát, aztán lázas tekintetemet rászeegeztem.

– Szeretném, ha bemenne a faluba, és vásárolna levélpapírt nekem! – mondtam komoly hangon. – Meg kell szövegeznem néhány nagyon fontos üzenetet.

A vén hárpia megcsóválta a fejét.

– Ugyan már, drága öcsém, kit akarsz lóvá tenni?

Döbbsenten meredtem rá ilyen mértékű bizalmaskodást tapasztalván.

– De hát mit akar ezzel mondani? – hebegtem értetlenül.

A satrafa foghíjas vigyorra húzta száját.

– Hát még mindig nem jöttél rá, kívül élsz egy fedél alatt, te ostoba?

A kandalló tűzterében lobogó lángok sugárzó fényaurával övezték roskadt alakját, ahogy groteszk faragványként ácsorgott a falon díszelő arckép alatt. Önkéntelenül újra összehasonlítottam a portréval, és egyre több egyezést véltem felfedezni a vonásaiban nagybátyáméval, mintha most látnám először igazán. Forróság öntött el, miközben

rádöbentem, hogy mégiscsak bekövetkezett az öregúr által áhított átalakulás. Ezekiel Winthorppal néztem farkasszemet, aki nemet váltott az általa végrehajtott szertartás révén, melynek során nem csak a birtokába jutott kreatúrát, hanem a valódi Mrs. Monroe-t is feláldozta a sötét erők oltárán. Most már értettem, miért tett meg egy magányos, vele nagyjából egykorú vénasszonyt birtoka haszonélvezőjévé, akit még a környékeliek elöl is rejtegetett. A transzformáció befejeztével egyszerűen csak a helyére lépett, és elhitette a külvilággal, hogy a szentségtelen pentagramma fókuszpontjában az ő feketére égett csontváza hever.

– Bácsikám! – nyögtem kétségbeesetten. – Ne ölj meg!

Felkacagott, és mintha kavargó csápokat véltem volna felfedezni a háta mögött a lángok fényében.

– Ne aggódj! – mondta rekedten. – Tovább élsz majd bennem és a gyermekeimben!

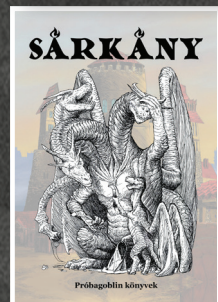
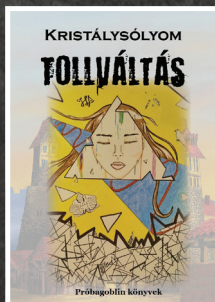
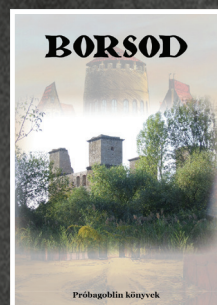
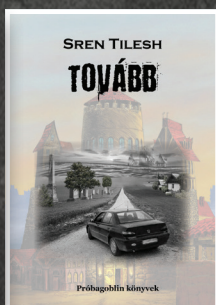
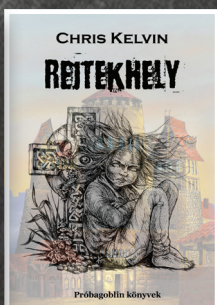
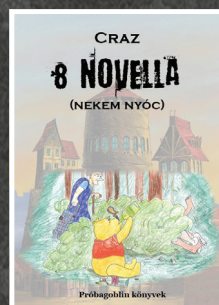
A csápokat nem csupán vizionáltam, apró ixalcoatl porontyok jelentek meg az oldalán. Felüvöltöttem, miközben meggyulladt a ruhám tekintetük izzásától. Ezekiel egyre harsányabban kacagott rajtam, és valószínűleg így folytatta volna, amíg az utolsó kis húscsapat is le nem perzselődik rólam, ám ekkor eszembe villant az alagsorban talált dinamit. Előrántottam a veszedelmes hengert, és miután meggyújtottam a kanócát lángoló kabátomon, a velem szemben álló szörnyetegek felé hajítottam.

Fülsiketítő detonáció következett be, aztán eszméletem veszítettem. Amikor megégett testtel magamhoz

tértem, csak azonosíthatatlan maradványokat találtam, és jól tudtam, hogy senki sem hinne nekem. Így is áldhattam az égieteket, hogy a kint dühöngő elemek eloltották a detonáció során keletkezett tüzet. Mostanra viszont tiszta lett az idő, és nekem jóval nagyobb pusztítást kellett véghezvinnem.

Felhordtam a vegyszereket az alagsorból, aztán az egész házból hatalmas halotti máglyát készítettem. A lángok az égig lobogtak, és elpusztítottak mindent, én pedig az eseményektől távol, álneven új életet kezdtem Európában. Mindez majdnem egy hónapja történt, mostanában azonban egyre vadabb félelmek gyötörnek. Az összes létező konyakfélét megkóstoltam, ám egyiknek sem hasonlított az íze Ezekiel brandyjére. Megeshetett, hogy nagybátyám nem fogyasztotta el az összes kivonatot, és halálig azzal mérgezett. Talán valami perverz módon a párjává akart tenni, hogy szörnyek hadával árásszuk el a világot, és amikor felgyújtotta a ruhámat nem megölni akart, hanem csak rám ijeszteni. Akármiben törte is a fejét valójában, arra már sohasem fog fény derülni. Újabban viszont szokatlan fájdalmak gyötörnek alhasájékon, és a testszörztem is rohamosan fogyatkozni kezdett. Legutóbb azon kaptam magam, hogy álmodozva téblábolok egy fényűző divatház kirakata előtt, és elbűvölten szemlélem az üveg mögött pompázó elegáns estélyi ruhákat. A gondolat elmémbe fészkelte magát, és azóta rettegek, hogy egy nap női testben ébredek...

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Petya

A Halhatatlanok Menete

Dur-Luha enn!

/Idézet a Holtak Könyvéből/

A háború kirobbanását véráztatta időszak követte. Áldozatot követelt a férfiaktól, akik dicsőséges eszmék mentén hadoszlopokba fejlődve meneteltek a halhatatlanság felé. És áldozatokat követelt meg a hátszágban maradt nőktől is, akik rendre zokogó özvegyként végezték.

Gizellán is elhatalmasodott az iszony, mikor hírt kapott Istvánról. Súlyos sebet kapott, magatehetetlenül hozták haza az éjjel. Se a keresztény isten, se az orvosok nem tudják megmenteni. Hiába minden ima, minden gyógymód.

A tó mellett járt fel alá, egyre tépelődve, mikor eszébe villant a legenda a Lidércről, akiről nagymamájától hallott réges-régen. A történet szerint a Lidérc lelkeket toboroz a Halhatatlanok menetébe. Sorai nyitva állnak azok előtt, akik felajánlják neki szolgálataikat. A felajánlott élet fejében megkímél egy másikat. Ebben áll a legenda kulcsa: életet egy életért.

A mocsárhoz sietett. Nem gondolt másra, csupán István megmentésére. Nem zavarta a láp orrfacsaró kigőzölése, mely irtózatot titkokat sejtetett. Se a szűk, zord ösvény, ami elriasztotta a kéréstlen látogatót. Ágak szaggatták rokolyája szegélyét, tövis szúrt a lábába, de ő nem érzett se szégyent, se fájdalmat. Eltökélt szándéka volt elérni a boszorkány bűvöhelyét.

Tekla ócska kunyhóját már régen benőtte a gaz. Ablakai sötét, emésztő ürességet árasztottak. Egyedül a kéményből eredő vékony füstcsík adta jelét tulajdonosa ittlétéről. Gizella nekifeszült a súlyos ajtónak, mely nyikordulva feltárt.

A szeme nehezen szokott hozzá a félhomályhoz. A gyéren beszűrődő fény egy görnyedt alakot rajzolt a szoba belsejében.

– Jer közelebb, drágaságom! Tudom, mi járatban vagy – kezdte az öregasszony lassan, recsegő hangon. – Borzalmas dologra készülsz.

Gizella elbizonytalanodott. Talán rosszul tette, hogy felkereste a vajákos asszonyt, akitől a falu épeszű népe irtózik, és akit jó okkal száműztek maguk közül.

– Ismertem a nagyanyádat. Az ő természetét örökölted. Erős vagy. Ő sem volt rest hozzám fordulni, amikor bajba került. A nők természetüknél fogva erősebbek a férfiaknál. Csodálatos teremtések. Nem fog rajtuk az engesztelő szó. Nem a nagy ideák hívó szavát keresik. Nem hat rájuk se a szabadság, se a jog eszméje. Egyre a bennük lüktető élet foglalkoztatja őket. A vér. Az utódok és a férfiak gondozása. A gondoskodás ereje nagyanyádban is ott lapult. De ez már nagyon régen történt. Szörnyű dolog a háború. Nem okoz mást, csak pusztulást. Rettegésben tartja az élőket, felbolygatja a holtakat.

Gizellában megelevenedtek István utolsó szavai, mellyel elindult a háborúba. Nem magáért, se nem ő érte aggódott igazán. A háborúba induló férfi arcáról a magasztosság sugárzott. Súlyos árat kellett fizetnie érte.

– Egy szeretted halálos veszélyben van – folytatta Tekla.
– Meg akarod menteni. Ó, igen! Kész vagy hallani egy merőben más történetet, mint amit a keresztény Jóisten nevében szónokló papok a füledbe sugdosnak? Vannak mások is, igen... Đur-Łuha enn... Nem először hallasz róla, igaz? Ismered a Holtak Könyvét? Hogyan is ismerhetnéd... Számodra ez a világ idegen. De mindenki előtt nyitva áll az út a Halhatatlanok menetébe, aki kész felajánlani a szolgálatát Neki... A Lidérc az ő szolgája. Egyik kezében lámpás. Azzal mutat utat. A másikban lánc. Azon vezeti a menetet. A tóban lapul. Érezted már a szelet, mely a nádast fújja? Más fajta szél az... Đur-Łuha enn... Igen... Gyere közelebb!

Gizella óvatosan előrelépett, mire Tekla a kezéért kapott. Jéghideg borzongás futott rajta végig, amint a csontos ujjak a tenyerét tanulmányozták.

– Igen, a férjed az. Ó van veszélyben. És van még valaki. Igen, egy gyermek... Érzem, hogy a végsőig elszánt vagy. Van rá mód, hogy megmentsd őt.

Gizella szíve nagyot dobbant a hírre. Bármit megtenne azért, hogy István megmeneküljön.

– Körülöttesd ólálkodik a halál. Elodázhatatlanul. Vagy így, vagy úgy, de beteljesül. Mít mondasz, Gyermekem? Kész vagy a legnagyobb áldozatot is meghozni egy szeretted érdekében? Ha igen... azért az életeddel fogsz fizetni...

Gizella el volt készülve a legmesszemenőbbig. Érezte, hogy a kívánság az életébe kerül majd. Feszülten bólintott.

Tekla körme a tenyerébe vág. Vér serkent a sebből.

– Đur-Łuha enn... Kae namur'ha! Đur'Łuha enn! Ākeidha zemevas fie'eł... – A fájdalom egyre nőtt Gizellában, de nem húzta el a kezét. Tekla fátyolos szemében eszelős fény csillant. Feje hátracsuklott és felüvöltött.
– Nozwagghur sǎgg-āker berenn'! Đur'Łuha' enn! Đur-Łuha enn!

Végül elengedte Gizella kezét és kimerülve a székébe roskadt. A földre hullott vér felfoghatatlan módon sisteregni kezdett, majd füstté vált. A boszorkány ekkor összeszedte minden maradék erejét és Gizellára emelte cserzett, vén arcát. Szemében részvét csillant.

– Légy erős, gyermekem...

Gizella egész este virrasztott. Át sem öltözött. Az ábrázatot összehorzólagó ágak darabjai még mindig ott éktelenkedtek a hajában. Többször is elsétált a tóhoz, majd vissza Istvánhoz, egyre csak várva a hajnalt, amikor is a Lidérc eljön érte. A kisfia békésen aludt a másik szobában.

A halántékát lágyan simítva búcsúzott tőle. Nem akarta felébreszteni. Emlékezetébe akarta zárni az angyali arcot és őrizni mindörökké a túlvilágon.

Pirkadt. Gizella pedig még mindig életben volt. És akkor István egyszer csak kinyitotta a szemét. Mosolygott. A szemében ugyanaz a ravasz fény csillant. Újra beszélt az ő nagy eszméiről. Az osztrák örökösödési háborúról. Mária Teréziáról. A Pragmatica Sancitioról. Eldicsékedett vele milyen döntő szerephez jutottak a bajtársaival. Hogy mekkora dicsőségben részesültek. Gizellának ezek a szavak semmit nem jelentettek. Istvánnak viszont mindent.

Csodálatos felépülésének híre ment a környéken. Kisfiukat le sem lehetett vakarni az apjáról. Gizellának kellett erővel elvonszolni, hogy István felöltözhessen. A sebei begyógyultak. Mintha sosem kószolt volna acél a testét.

Ünnepeltek a reggeli órákban. István szeretett volna a tó partján megreggelizni. A pokróc, amire Gizella megterített, telis-tele volt elemózsiával. Kisfiuk játékos, csapongó elméje hamar elunta az egy helyben ücsörgést. Alig bírt megülni a fenekén, úszni indult hát. Gizella óv tekintettel figyelte a szikár kis testet, amint belegázol a nádassal övezett tó vizébe.

Sokat beszélgettek Istvánnal. Jelenről, jövőről. Az ő jövőjéről. Kisfiuk jövőjéről. A háború egyszer elmúlik majd, és akkor minden visszatér a normális kerékvágásba. Gizellán ekkorra úrrá lett a magabiztosság, hogy jó döntést hozott. Élvezte a felszabadultságot, hogy a szorongató múltat végre maguk mögött hagyják.

Az idillt gyenge, ám egyre erősödő, hideg szél fújta el. Majd panaszosan hápogó kacsák röppentek a tó felől a magasba. A fiuk sokáig elmaradt. Túl sokáig és Gizellán sötét gondolat suhant keresztül. Tekla szavai kavartak benne.

„Körülöttesd ólálkodik a halál. Elodázhatatlanul. Vagy így, vagy úgy, de beteljesül.”

Elindult megkeresni. Egyre szölongatta. Előbb halkán, majd hangosabban. A cseret mentén végigsietve pedig már kiáltozott.

„Mít mondasz, gyermekem? Kész vagy a legnagyobb áldozatot is meghozni egy szeretted érdekében?”

Amikor a bugavirágzatok közül előbukkanó holttestet megpillantotta felsikoltott. Esztét veszve gázolt a jéghideg vízbe, hogy fia megfulladt testét magához ölelje.

„Ha igen... azért az életeddel fogsz fizetni...”

– Istenem ne! – zokogott Gizella. – Drága szívem!

Lágyan simogatta az élettelen testet, fuldokolva szölongatva.

– Életem... Életem... Életem...

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Zanbar

Úri passzió – 2. fejezet

Miután sürgönyözött Harrynek, megindult a Tavistock Place felé. Foghatott volna kocsit, de a nyirkos időben sajtó lába ellenére is inkább gyalogolt.

London idegenné vált számára, ezt kár volt tagadnia. Más volt felette az ég, más a kövek kopogása, de még az eső is, mely az ónszürke fellegekből hullt alá. Hiába emlékezett benne minden „vadcsapásra” és „ösvényre”, a sikátorok és mellékutcák szövevényes hálózatára, s hiába lelte rá ezekre ismét, mégis minden alkalommal, mintha ismeretlen földre tévedt volna.

Nem, nemcsak ennyi volt, ismerte be. Nemcsak a város változott meg körülötte, hanem valamelyest ő maga is. Bizonyára akadtak más, hozzá hasonló termetű, sőt úgyszintén sánta emberek Londonban, de vajon hányat kerültek ki elővigyázatosságból a csavargók, a sikátorlakók, vagy akárcsak az utca egyszerű népe? Vajon hányat?

Olyasvalami volt ez, melyet Afrika és Ázsia vadonját járva, a civilizációt jelentő, vad kolóniák nyüzsgésében sohasem tapasztalt.

Mikor a környékbeli „úri csavargók” kis csoportja is szétrebbent előtte, hogy utat engedjen neki, hirtelen képtelen gondolata támadt. Oroszlán. Miként a sakálhoz és hiénához hasonló dögevők falkái elkotródnak, akárcsak egyetlen kifejtett hím útjából is, talán úgy vált ő is egyfajta oroszlánná, a londoniak számára. Valamivé, amit el kellett kerülniük.

– Carl és Ivett Irvinget még otthon fogadták fel cselédnek. Ikrek voltak – kezdett bele a lord. – A fiú, Eugenie húgom kutyáit gondozta, a lány pedig a szobalánya volt. Mikor a sürgönyöm nyomán összeállították a londoni személyzetet a két fiatal szinte könyörgött Mrs. Martsonnak, a frissen kinevezett itteni komornyikom feleségének, aki az itten házvezetőnőm, hogy hadd jöjjenek ide. Mivel a ház őrzésére Eugenie három bordeauxi dogját is elküldte, értelemszerű volt, hogy az ifjú Carlnak lehet helye Londonban. Ám a lánynak a húgom mellett kellett volna maradnia. Mrs. Marston szerint sokáig kérelték, ő pedig végül beleegyezett. Azt viszont még nem tudom valójában miért – komorodott el Lord Redwood. – Eugenie húgom sajnos sokat betegeskedik, egy levél szerint nem régen ismét ágynak esett, így talán jobb lett volna, ha a megszokott személyzete veszi körül.

Két halott gyerek. Afrika törzsi háborúi persze gyakran egész falvakat tettek a földdel egyenlővé, és Bár Divine-nak nem voltak illúziói arról, hogy London vén és kerges felszíne sem rejt sokkal kevésbé borzalmas dolgokat, de a gyerekek attól még gyerekek maradtak.

Az egyetem közelsége ellenére a lord londoni lakhelye meglehetősen csendes volt. A jókora telket mindkét oldalról széles, kocsihozható utcák határolták, a másik kettőn amolyan szolgásikátorok húzódtak meg, ahol a személyzet közlekedett. Magas volt a fal, szabálytalan téglateteje

nélhol a tíz lábat is elérte. Létra nélkül, egyetlen ember nem is tudott volna átjutni rajta. Kellett valaki, aki bakot tart neki.

A kertből kifelé viszont már könnyebb volt a helyzet. Fehér pavilon állt a faltól alig ötlábnnyira, arra könnyű volt felkapni és onnan átkapaszkodni a fal tetejére.

Volt ugyan kapusfülke, de az udvar elég nagy volt hozzá, hogy több ember is gond nélkül sétálhasson benne úgy, hogy a fülkében álló észre se vegye őket.

– A személyzet tegnap éjjel kaparászásra, majd sikolyokra ébredt – folytatta Lord Redwood. – A hangok Ivett szobájából jöttek, de mikor megpróbálták benyomni az ajtót, az nem engedett. Mire bejutottak, a két gyerek a saját vérében fuldoklott, s hiába menesztettek orvosért, mindkettő elvérzett, még mielőtt bárhogy is segíthettek volna rajtuk. A Scotland Yard az Old Montague Streeten lévő halottasházba szállította a testeket. Azt mondták, számos mély késvágással végeztek velük. Kegyetlen és ésszerűtlen tett.

Nem vitatkozhatott a lorddal. A házban megölni őket, amikor ott alszik az egész személyzet akkor is elszántságra és merészségre vall, ha csendben hajtják végre. Ám a támadó nem így tett. Elbarikádozta az ajtót, hogy ne zavarhassák meg, majd hozzálátott véres munkájához. Vadállatias lélekre vallott ez a fajta kegyetlenség és a következmények semmibe vétele. Ázsia fejjavadász törzsei között látott már ilyet, mikor a vadász előtt egyedül a zsákmány lebegett, saját életével már nem is gondolva. Hatékony, de önpusztító módszer.

– Kötél lógott az ablakból, amit a párkányba akasztottak. Az elkövető nyilván azon jutott be, majd ott is távozott. A Scotland Yard legalábbis így véli.

– Ön nem, Lord Redwood? – forgatta meg a kezében a poharat Divine.

– Részben igen – kortyolt a teájából megbízója. – Részben igen.

Részben igen. A lord londoni rezidenciájának cselédszállása a ház második emeletén volt, az ablak majd huszonöt lábnnyira a földtől. Felmászni is jó időbe telt volna bárkinek, ha csak nem matróz az ember, és sokszor lemászni bonyolultabb, mint feljutni, főként éjjel és ködben, amilyen a tegnapi éjszaka is volt.

Felmutatta a lord megbízó levelét a kapusnak és a kertben álló rendőröknek, akik kelleetlenül, de utat engedtek neki. Nem hibáztatta őket. Minden hasonló ügy nagy port vert, és előbb-utóbb mindenképpen napvilágra került. Ha pedig nem akadtak a tettesek nyomára, a sajtó előszeretettel vette őket, rendőröket, a szájára.

– Az ablak magasan van, jókora darab kötél kell ahhoz, hogy valaki fel- vagy lemásszon a kertbe, majd át a falon. Ám, mint mondtam a húgom három bordeauxi dogot küldött Londonba. A két kan megközelítőleg száztíz

fontot nyom, a szuka sem lehet sokkal kisebb. Azt mondták, minden éjjel kiengedték őket, mégsem ugattak, mégsem vették üzöbe a támadót. Eugenie húgom passzióból vadászott velük, higgye el nekem, Mr. Divine, nem ügyetlen állatok.

Magas ablak, magas fal, és három megtermett véreb. Olyasminek látszott, amit nem lehetett csakúgy egy nap alatt kitalálni. Belső segítség nélkül pedig szinte sehogy sem volt kivitelezhető.

– Se a kutyák nem jeleztek, se a rendőrök nem találtak semmi nyomot. Egyetlen egyet sem. Az udvaron legalábbis – öntötte fel tejjel teáját a lord.

Mrs. Marston a házvezetőnő szikár, fegyelmezett asszony volt, de láthatóan megviselte az este. Sápadtan, ám most is merev egyenességgel ült e késő délelőtti órán, a konyhában, egy csésze tea mellett. Harmincas évei végén járhatott, ám haja máris őszült. Tiszta, szürke szeme Divine-ra villant, ahogy az belépett a konyhába. Irányításhoz szokott nő benyomását keltette, akit szemlátomást legalább annyira zavart, hogy tehetetlenségre volt kárhoztatva, mint az, ami erre kényszerítette.

Férje, Mr. Marston, legalább egy évtizeddel volt idősebb nála, erősen kopaszodott már, de dús, gondozott szakáll keretezte az arcát. Kialvatlan volt, de őt látszólag jobban feldühítette a helyzet, így még mindig fel s alá járkált a helységben.

– Azt mondták, késsel végeztek velük, talán valamilyen hentesszerszámmal, ami nem csak a húst hasította szét, de a csontot is eltörte – kortyolt bele ismét a teába Lord Redwood.

– Hentesmunka – bólintott Divine. – Gondolom, a rendőrök, most majd az alvilág legrettegettebb bűnbandái között fogják keresni, mert ha nem közülük való, akkor is meg kellett fordulnia az ő köreikben. Nem vagyok igazán londoni, valószerűtlennek tartom, hogy egy észak-angol testvérpár, akik csak rövid ideje vannak a városban, kapcsolatokkal bírjon ezeken a helyeken.

– Én sem hiszem – folytatta az arisztokrata.

– Óhajtja, hogy összehívjam a személyzetet? – kérdezte Mr. Marston, megállva felesége széke mögött.

– Egyelőre nem, köszönöm – foglalt helyet Divine az asztal áttellenes végén. A jobb lába sajgott. – Nagy vonalakban már ismerem az eseményeket, Lord Redwoodtól, így remélem, nem fogom önöket sokáig feltartani. Ólorsága említette nekem, hogy az ikrek nagyon kérelték önt Mrs. Martson, hogy Londonba jöhessenek. Elárulná miért?

– Mert Carl meg akarta lopni Lord Redwoodot! – közölte a férfi emelt hangon. – Az ezüstnemű...

– Kedvesem! – tette jobbát finoman Mrs. Marston a férje kezére. – Bocsásson meg, mindketten zaklatottak vagyunk. Carlnak nem volt kérdés, hogy jönnie kell, ő volt az egyik fiú, aki Lady Redwood kutyáit gondozta, szükség volt rá itt, hogy legyen, aki tud bánni az állatokkal. Ivett pedig csak kérelt és kérelt, hogy ne kelljen elszakadnia a testvérétől. Szegénysorból jöttek, együtt szegődtek el Lord Redwoodhoz is, talán még sohasem voltak igazán a másik nélkül.

Szavai elgondolkodtatták Divine-t. Az asszony csak külsőre volt rideg és fegyelmezett, de ahogy róluk beszélt,

még akkor is, ha tudott a fiú bűnéről, nem hűtlen cselédek voltak a szemében, csupáncsak gyerekek.

– Ivett kérelt, miután megtudta, hogy Londonba jövünk, úgy kérelt – hallgatott el egy pillanatra a házvezetőnő –, már-már sírt, úgy könyörgött, hogy ne szakítsuk szét őket.

Az ikrek, akik úgy kötődnek egymáshoz, hogy képtelenek a másik nélkül élni. Divine-nak valamiért az afrikai testvérpár jutott az eszébe. Vajon az, amelyiket Harry később kilőtte, valójában bosszút akart állni rajtuk, vagy csak azt, hogy a testvére után segítsék? Először jutott eszébe a történetek ilyesforma értelmezése. Ám a mostani helyzet többről szólt, mint életről és halálról. Miért akartak nem csupán elszökni, hanem lopni is? Főleg az ezüstnemű, melyre Mr. Marston utalt. Az bár értékes, mégis bonyolult holmi, két szegénysorból jött gyerekek. Miért pont azt választották akkor?

– Az ezüsthöz kinek volt kulcsa? – fordult a házaspár felé.

– Nekem és a férjemnek – felelte Mrs. Marston.

– Előfordult, hogy másnak is odaadták?

– Alig hét napja érkezünk Londonba, a szekrények összes kulcsa a ház kezelőjénél volt, ő adta át nekünk – vette át a szót Mr. Marston. Ólorsága még egyetlen napot sem töltött a házban, így csak akkor vettem elő a kulcsot, mikor elhoztuk az ezüstkészletet a Lambert's-ből.

– Láthatnám? – állt fel nehézkesen a székéből.

A komornyik átvezette a folyosón az ebédlőben álló üvegezett tálalószekrényhez. Sértetlen volt, az eltulajdonított ezüstöt az előtte álló asztalon helyezték el.

– Gondolom, átszámolták és minden darab itt van – vette őket szemügyre.

– Természetesen – közölte Mr. Marston önérzetesen. – Máskülönbem nem adták volna vissza Ólorságának.

– Természetesen – bólintott Divine és tovább vizsgálódott. – Ha nincs bűntény, nincs bűnjel – morogta a bajsza alatt, megfordítva a mondást. Kesztyűs baljával óvatosan felemelte az egyik levesestálat. Jókora, súlyos edény volt, hatvan-nyolcvan fontot is elkérhettek érte. Új volt, mint mondták, egyszer sem használták még, de más is utalt erre. Az aljáról, ahová a leggyakrabban vézni szokták hiányzott Lord Redwood címere, csupán a Lambert's védjegyét találta meg.

– Tudott a személyzetből bárki arról, hogy a címer még nem került fel az ezüstneműre? – kérdezte óvatosan viszatéve a tálat az asztalra.

– Igen – ismerte el kelletlenül Mr. Marston. – Nem külön rendeltük őket, hanem ketten válogattuk ki őket a meglévő árukészletből, a feleségem és én. A jövő héten ólorságának Bristolban lesz dolga, akkor akartam pótoltatni ezt a hiányosságot.

Végigtekintett a tálalón.

– Egy teljes készletet vettek, mint látom. A Lambert's emberei hozták ki, vagy a személyzettel oldották meg? – lépett a szekrény elé.

– Idáig ők hozták, be már mi pakoltuk – közölte a komornyik.

Megérintette a zárat. Nem volt különösebben bonyolult szerkezet, de hát mégis miként óvtak volna egy üvegezett tálalót, ahol értelmetlen lett volna a zárral vesződni, ha az

üveget is betörhették. Ha Carl, vagy Ivett lenyomatot készített egy óvatlan pillanatban, akár erről, akár a kulcsról, akkor könnyű lehetett a dolguk. Ám a kulcshamisítás nem olyasmi, amit két észak-angol árva csakúgy tudhatott.

– Volt az ikreknek rokona esetleg? Mondjuk itt Londonban?

– Nekem sohasem említették – felelte Mrs. Marston.

Persze. Senki sem hozná szívesen szóba bűnöző nagybátyját, vagy unokatestvérét. Márpedig egy alig hét napja ideérkezett testvérpárnak szüksége volt egy efféle kapcsolatra. Ő tudhatta, hogy a vésetlen ezüstön sokkal könnyebb túladni, ő buzdíthatta őket arra, hogy szerezzék meg a kulcs lenyomatát, és legyen mivel kinyitni a zárat.

Ez azonban legyen a rendőrség dolga. Neki magának csak futólag volt dolga a zálogosok és orgazdák világával és nem sok jó származott belőle.

– Megnézném Ivett szobáját, aztán pedig a kertet, ha nincs ellenükre! – fordult a házaspár felé.

A cselédszoba nem pusztán puritán volt, sokkal inkább üres. Egyetlen ágy, egy szekrény és egy mosdóasztalka foglalt benne helyet. Nyilvánvaló volt, hogy a lánynak, alig hét nap alatt vajmi kevés ideje volt még otthonosan berendezkedni itt. Marstonék úgy mondták, az ajtót egy székkal torlaszolták el belülről. Azt nyilván összetörték, mikor benyomultak, de a többi bútor sem úszta meg sértetlenül. Hosszában kettérepedt szekrényajtó, széttépett paplan, a mosdóasztal elgörbült vaslába. Megannyi a nekik zuhanó testek okozta sérülés, de sehol egy vágásnyom rajtuk.

A padló viszont tele volt velük. Vajon miért? A vért javarészt felmosták már, a fertőtlenítő szaga belengte a szobát, de a deszkák közötti repedésekben még látott kifakult barna foltokat. Azt mondták, hentesmunka. Az eszköz széles pofájú bárd, vagy böllérlés lehetett, és ez valóban emlékeztette valamiféle mészárszékre. Rettenetes látvány fogadhatta a cselédeket, mikor végre bejutottak az ajtón.

Sajgó, a mozdulattól tiltakozó térde ellenére a padlóra ereszkedett, és kesztyűjét lehúzza végigsimított a vágásokon. Hosszú és mély hasadékot voltak a deszkában, egymáshoz viszonylagos közelségben, mintha a támadó újra és újra lecsapott volna, hogy még jobban megcsonkítsa a szerencsétleneket. Egy brutális, matrózmúlta bíró hentesből akár ki is telhetett volna ilyesmi, ha létezett volna. No, nem a szokatlan párosítást tartotta lehetetlennek, bár az is elég valóságos volt, hanem mert a vágások túlságosan sokszor ismétlődtek négyesével, akár a padlón, akár a többi bútoron. Emellett elnyújtott háromszögletűek voltak, nem pedig keskeny oválisok, mint amit a legtöbb penge hagyott. Sokkal inkább emlékeztettek egy vadállat karmaira.

A szoba nem volt túl apró, még ha két oldalról a tető határolta is, akkor is meg volt nyolc láb hosszú és öt széles. Elviekben nem is lett volna lehetetlen. Elviekben.

Felállt és odalépett az ablakhoz. Kampóval rögzítették a kötelet a párkányhoz, ez nyilvánvaló volt, jól látta, hol mélyedt be a fába. A Scotland Yard persze eltávolította. Majd huszonöt láb kötélen nem hevert csakúgy minden nemesi kúria pincéjében, ezt is nyilván be kellett szereznük valahonnan. De hol rejtették el?

Észrevett egy keskeny bemélyedést a fában. Olyan volt, mintha horgászathoz használt zsinór hagyta volna. Ezt viszont már gond nélkül behozhatták. Rákötötték a kampóra a földön, felhúzták a fal mellett, onnan pedig már könnyű volt. Akár lemászni akartak rajta, akár először leengedni az ezüstöt, a kötélen akkor is az ablakban maradt volna.

A kötelet viszont valakinek hoznia kellett.

Újra kinézett az ablakon, le a kert gyepére. Huszonöt lábnyi mélység. A kúria fala egyenetlen volt ugyan, de akkor is három, brit emeletnyi távolság választotta el a talajt az ablaktól. India egyes államaiban létezett egy hagyomány melynek értelmében az áldozatra nézve megalázó módon egy állatot használtak gyilkos fegyverként. Legtöbbször kobrákat és más mérges kígyókat vagy éppen a Sundarbans mocsárvidék emberevő tigriseit, de tudomása volt olyasmiről is, mikor egy csődört használtak ebből a célból. Volt olyan ostoba, hogy rákérdezzen, miként tették, és miért ezt az állatot választották. A válasz és a mögötte megbúvó bestiális indokok sora, még sokáig kísértette.

Az előbb a szobát vizsgálva még nem tartotta lehetetlennek, hogy egy állat követte el a gyilkosságot. Látott már tigrist ennél alig valamivel nagyobb helységben vérfürdőt rendezni. Ám nem volt az a tigris a világon, ami betanítható lett volna arra a lehetetlen mutatványra, hogy felmásson a kúria téglafalán.

Lent az udvaron még mindig strázsált pár rendőr, de velük nem törődve körüljárta a házat. Belülről, mint korábban is megállapította, sokkal könnyebb volt átmászni a falon, mint kintről, s ha az ember mer egy kicsit kockáztatni, akkor nagyobb gond nélkül földet érhetett a kint utcaköveken. Erre még két gyerek is képes lehetett.

Sajátos körülménye volt az egész ügynek, hogy éppen az tervezet kirabolni ezt a házat, kinek az volt a dolga, hogy annak biztonságáról gondoskodjon. Sohasem vadászott kutyákkal, ám értett hozzájuk valamelyest. A dogok különös szerzetek voltak, e tekintetben. Éppen olyan vadul imádták azt, akit gazdának tartottak, mint amennyire vadul esetek neki bárki másnak. Így nem volt véletlen, hogy csak esténként engedték ki őket, mikor törvényszerűen egy árva léleknek sem volt szabad az udvaron tartózkodnia.

Az, hogy a kutyák nem támadtak volna Carlra és arra, aki vele van azon az éjjelen, nagyon is elképzelhetőnek tűnt. Ám az, hogy jelenlétüket, egyetlen hang nélküli hagyják azon a hajnali órán, már kevésbé. Pedig, mint a komornyik állította, éppen így történt. A kutyák nem ugattak.

A kennelek az udvar átellenes oldalán voltak, mindhárom új volt, valószínűleg ezeket is az elmúlt hét napban vették. Bordeauxi dogokat említett a lord, jó nagy példányokat. Elég nagyokat, hogy elbánjanak bárkivel. Két gyerekkel, pedig végképp.

Eleredt az eső, kövér cseppekben dobolva keménykálapján. Ahogy közelített a kennelekhez, azok lakói továbbra sem mutatkoztak. Szokatlanul látszott már pusztán az is, hogy a rendőrökre és a jövés-menésre sem lettek figyelmesek, de az, hogy az otthonuk előtt állva sem jelentek meg, az már több volt, mint különös. Leguggolt és

belesett a rácsokon keresztül az egyikbe. Nyoma sem volt az állatnak. Ahogy a másik kettőnek sem.

– A kutyákat már mi is kerestük – szólalt meg a háta mögött egy rendőr.

Magas volt, sápadt arcát szinte keresztülvágta, az előnytelenül széles szája felett húzódó vékony, szőke bajusz. Fiatal férfi volt, alig pár évvel ifjabb, mint Harry.

– No és, megleettek? – vonta fel a szemöldökét. Fel kellett állnia, jobb lába szinte teljesen elzsibbadt. Meleg idő és sok pihenés. No persze.

– Még nem – ismerte be a járőr –, nem is igazán tudjuk, merre lehetnek. A nagy kaput mi nyitottuk ki, mikor megérkeztünk.

– Mellékbejáratok? Egy nyitva hagyott cselédajtó a kis utcák felé?

– Minden zárva volt.

Egy kutya, ha nagyon akarta sok mindenre képes volt, látott arab herceget agárral madárra vadászni, de három, a lord szerint majd százöt fontos állat számára egy tíz láb magas fal leküzdhetetlen akadály volt.

Fekete foltot vett észre az esőtől elhajló fűszálak között. Olajos, vagy inkább kátrányszerű sötét miazma volt, egyfontos méretű csupán, ám ahogy a víz ráhullt, le is gördült róla, éppen úgy, mint a kellően sűrű kátrányról szokott. Újra visszaguggolt és elővette a zsebkését. Ha így megy tovább hamarosan sétapálcára is szüksége lesz, és ha már rászorult, akkor botkardot vesz. A pengével megpiszkálta az anyagot, majd megmerítette benne. Valóban, kenőcs-sűrű volt, és szaglott, de nem szúrós búzzal, ez sokkal inkább volt rothadásédes, és fémesen vérszagú.

Ha a mézárszékké lett szobában találta volna, annak lett volna némi értelme, tekintve, hogy az egész helyszín roppant bizarr volt, de itt volt. Zsebkendőjébe törölte a kését, majd azt gondosan összehajtva kabátja belső zsebébe tette.

Nyomában a rendőrrájjal visszasétált az ablak alá. A Yard emberei mostanra mindent sikeresen összetiportak. Az egész kert tele volt a lábnyomaikkal, így reménytelen volt, hogy bármi érdemit találjon, ám az ablak továbbra is nyugtalanította. Olyan volt, mint egy fehér királynő, egy fekete törzs élén. Lehetetlen.

Körútja végén még ellenőrizte a cselédbejárót. A konyhából nyílt, az udvar hátsó traktusára, alig tízlépésnyire a birtok mögött húzódó kiszolgálóúttól és az arra nyíló kaputól. Nehezen járt, fája bedagadt a nyirkosságtól, retesze mellett kulcs is zárta és felette csengő lógott. Az ikrek nyilván nem ítélték alkalmasnak a szökésre.

Számba vette a dolgokat. Hacsak nem derül ki még egy s más az ikrek múltjából, akkor abból a feltételezésből kellett kiindulnia, hogy volt egy harmadik személy is a történetben. Egy ismeretlen, rovott múltú londoni, akit a gyerekek ismertek. Ő biztosított a másolt kulcsot a találóhoz és nyilván az orgazdát is. Felbujtó volt, vagy csupán segédkezett mindebben, az az ő szempontjából lényegtelen volt.

Carl elrejtette a kötelet a kutyák kenneljénél, ahová rajta kívül másnak aligha volt bejárása. Innen vette elő tegnap este és vitte a testvére ablaka alá, aki a horgászszinorra erősített kampóval felhúzta. Carl, dolga végeztével a cselédajtón át visszatér a házba, mint minden este, mióta Londonban voltak. Az udvar üres, a kutyák mindenkit távol tartanak, senkinek sem fogja véletlenül felfedezni a kötelet. Emellett március volt, ködös hónap, ami csak még jobban elősegítette a tervüket. Ezek után összeszedtek annyi ezüstöt, amennyit bírtak és visszalopakodtak vele az emeletre.

Az ablak nyitva, az ajtó a széssel eltorlaszolva, a kötél a fal mellett lóg. Minden az ikrek által tervezetten halad. Az ablak nyitva...

A birtokról kifelé menet ismét elsétált a cselédszoba ablaka alatt. 25 láb, három brit emeletnyi magasság, csóválta meg a fejét. Átokverte 25 láb. Felpillantott.

Fiatal volt még, ifjabb, mint most Harry, mikor kalandvágytól és ostobaságtól fűtve először járt Afrikában. Mint sokan, ő is a vasútnak dolgozott, az építőtáborokat őrizte a vadállatoktól. Egy év sem telt bele és állt már szemtől szemben oroszlánal, megvadult bivallyal és rohamozó elefánttal is és azt hitte megismerte a vadászat igazi félelmét. Így hitte egészen addig az üregig. Ma sem tudta mi lakta az a hatalmas kotoreköt melynek szája és a benne lakó fenevad elnyelte a vasútépítő mérnök fiatal segédjét. A barátját. Csak az állkapcsok csonttörő csattogását hallotta és a másik férfi sikolyait, ahogy hol kétrét görnyedve, hol négykézláb kúszott utánuk. Hallgatta nagyon sokáig, egyre távolabbról és mind mélyebbről, míg nem el nem halt a falak között. Sem az állat, sem a segéd nem került elő soha többé.

Az a nyitott ablak úgy ásított rá most, mint akkor annak az üregnek a bejárata. Ugyanolyan sötétben, nem evilági éhséggel, mondván azt, mi mögötte rejlik, emberi szavakkal le nem írható, emberi ésszel fel nem fogható.

Divine legkevésbé sem kívánta, hogy Lord Redwoodnak igaza legyen. Tudta, hogy a gyanú, miszerint valamiféle misztikus, okkult dolog állt mindezek mögött, talán csak légből kapott fantazmagória csupán, egy túlon túl lelkes orvos és egy túlságosan is extravagáns dolgokhoz szokott lord közös agyszüleménye.

Ám mindettől még az érzés, melyet az ablak keltett benne, nem távozott tőle. Mrs. Long, a jó doktor felesége szerette a filozófusokat, az afrikai útra is vitt magával pár kötetet a témában és éjszakánként felolvasott nekik belőle, csak hogy aztán legyen miről vitatkozniuk. Nietzsche, egy, az asszonytól hallott gondolata jutott most eszébe. „Ha elég sokáig nézünk sötétségbe, a sötétség végül visszanéz ránk.”

Nézték hát egymást. Talán pontosan úgy, ahogy minden ragadozót hajtó vadász és vadászra leső ragadozó is tette, az embernem hajnala óta.

Pontosan úgy.

Chris Kelvin

Sellő

Hideg van ma reggel, nem is nagyon volt kedvem elmenni csónakázni Anyával, de nem akartam megbántani. Jobb dolgom úgyse lenne, és ő is jól érzi magát, amikor azt hiszi, hogy érdekel a horgászat. A mi családjunkban nem furcsa, hogy anyukám szokott horgászni, de másoknak sokszor el kell ismételnem, hogy nem, nem az apukámról van szó.

Olyan az idő, mint akkor volt. Pont egy éve derült ki, hogy Ádám megölte a testvérét. Vízbe fojtotta, mikor a szülei elengedték őket játszani egy délelőtt.

Imádtam a Balatont, ez azóta sem változott. Úgy értem, maga a hely szeretete. Mert különben minden más lett. Ádámot úgy vitték el, mintha valami veszett állat lenne, fehér ruhás emberek fogták le, és kötözték hozzá a hordágyhoz, míg Éva néni összegörnyedve visított a lánya hullájánál. Ádám úgy üvöltött, mint akit nyúznak, a kislányt pedig két ember emelte ki a vízből. Fehér ruha volt rajtuk, kezükön kesztyű, és eltartották maguktól a kis testet. Sajnáltam Krisztit, szerettem vele játszani. Szerintem a bátyja is szerette, de mikor ezt elmondtam Anyáéknak, azt mondták, ne is gondoljak rá többet. Persze, ők nem tudják...

Ádámom már pár napja észre lehetett venni valami furcsát, de én azt hittem, megint csak szórakozik. Mindig megvoltak a maga játéka, amikbe senki sem láthatott bele. Sokszor beszélt magában; amikor társasoztunk, hirtelen úgy alakította a szabályokat, hogy mindenképp ő kerüljön ki nyertesnek. Ennek ellenére mindig kerestem a társaságát, jó volt vele lenni. Elvesztettük a valóságérzékünket, olyan birodalmakban vándoroltunk, amiket nélküle el sem tudtam volna képzelni. Tudom, hogy az is képzelet volt, amit játszottunk, de vele valóságosabb lett még a valóságnál is.

Egyszer elloptunk egy csónakot, azt hiszem, azzal kezdődött az egész. Egy ugyanolyan nádas mellett álltunk meg, mint most, mert onnan nem láthattak minket a parttól, és mi sem láttuk őket. Kalóznak gondoltuk magunkat, aztán hajótörötteknek. Tényleg éhesek és szomjasak lettünk, és Ádám azt mondta, nem ihatunk a tengerből, mert akkor szomjan halunk. Nem fért a fejembe, hogy halhatnánk szomjan a víztől, de neki elhittem, és amúgy sem volt kedvem beleinni abba a bűdös, zavaros vízbe.

– Fogjunk sellőt? – kérdezte.

Onnantól kezdve vízi tündérekre vadásztunk. Kihajoltunk a csónakból, és a vizet kémleltük, belelógattuk a kezünket, és amikor hínárhoz értünk, eszelősen kiabálni kezdtünk, hogy ott a sellő. Ádám azt mondta, hogy mivel a sellők félig halak, ezért ott kell keresni őket, ahol a többi hal van. Irigykedve és félve néztük a távolabbi horgászokat, minden pillanatban azt vártuk, hogy kifognak egyet a mi hableányaink közül. Egész délután a csónakban ültünk, kiabálva, máskor meg elcsendesedve.

A Nap mindkettőnk bőrét vörösre égette, de este, mikor lefeküdtünk aludni, arra gondoltunk, hogy másnap megfogjuk a Balaton sellőit.

Reggel nem találtam Ádámot, se a reggelinél, se a parton. Megkérdeztem a szüleit, azt mondták, elmentek játszani a testvérel. Talán még féltékeny is lettem, unottan mászkáltam egész délelőtt. Az idő is rosszra fordult, felhők gyülekeztek az égen, hideg szél támadt, én pedig csalódottan gondoltam arra, hogy emiatt biztosan elmarad a mai vadászat.

Ebéd előtt voltunk már, mikor látom, hogy Ádám futva közelít felém, de nem jött el a házukig. Integtettem nekem, hogy kövessem, és a part felé futott. Követtem, bevezetett a nádasba, és hirtelen megállt előttem:

– Fogtam egy sellőt, de nem mondhatod el senkinek!

Csak bólintottam, közben próbáltam a sűrű növényzetben át meglátni, mit bújtat. Mikor megmutatta, hangosan felkiáltottam. A kis Kriszti feküdt ott, kilógó nyelvvel, lila arccal. Szőke fürtjei az arcához tapadtak, vékony teste alig tenyérnyi mélyen lehetett a vízben a növények közt.

– Na? Fogtam sellőt?

Eszelős volt a tekintete, könny csillogott a szemében. Már akkor tudtam, hogy megbánta, amit tett, csak nem akarta beismerni. El akarta játszani, hogy nincs semmi baj, hogy valóban sellőt fogott.

Hazáig futottam, ahol mindent elmondtam. Eleinte el sem akarták hinni nekem, csak akkor, mikor az izgalomtól elhánytam magam az udvaron. Onnantól kezdve nem sokra emlékszem. Mentőt hívtak, de nem a szüleinke. Mire mi kiértünk, az arra járó emberek már megtalálták őket, mert Ádám hangosan kiabált valamit, aki a közelébe ment, azt meg akarta ütni, őrjöngött. Az anyját még meg is harapta, mikor az megpróbálta lecsillapítani. Aztán megtalálták Krisztit is, Ádámot elvitte egy mentő, a kislányt meg letakarták a parton.

Azóta semmit sem hallottam felőlük. Nem jöttek többé a Balatonra, velünk sem beszéltek többet.

Kivéve Ádámot. Ő minden nap meglátogat, mióta berakták abba a kocsiba. Azt mondja, most nem jó neki, olyan helyre vitték, ahol nem engedik játszani, és csak velem tud kiszabadulni egy kicsit. Örült neki, hogy mi újra itt nyaralunk, azt mondja, rajtam keresztül ő is jól érzi magát. Csak akkor beszél, ha csend van, néha vicces dolgokat mond, olyankor az emberek azt hiszik, magamban nevetek. Anya is, ilyenkor látom, mikor magamban elmosolyodom, hogy felém villan a szeme, de aztán úgy tesz, mintha a világon se lennék, a vizet kémleli, de azért összeráncolja a szemöldökét, és sóhajt egy nagyot.

Innen pont látom a nádas, ahol kezdtünk sellőkre vadászni. Ádám azt mondja, Krisztiből azért csinált sellőt, hogy játszani tudjunk. És még azt is mondja, hogy Anya nem tud úszni.

Mozijegy

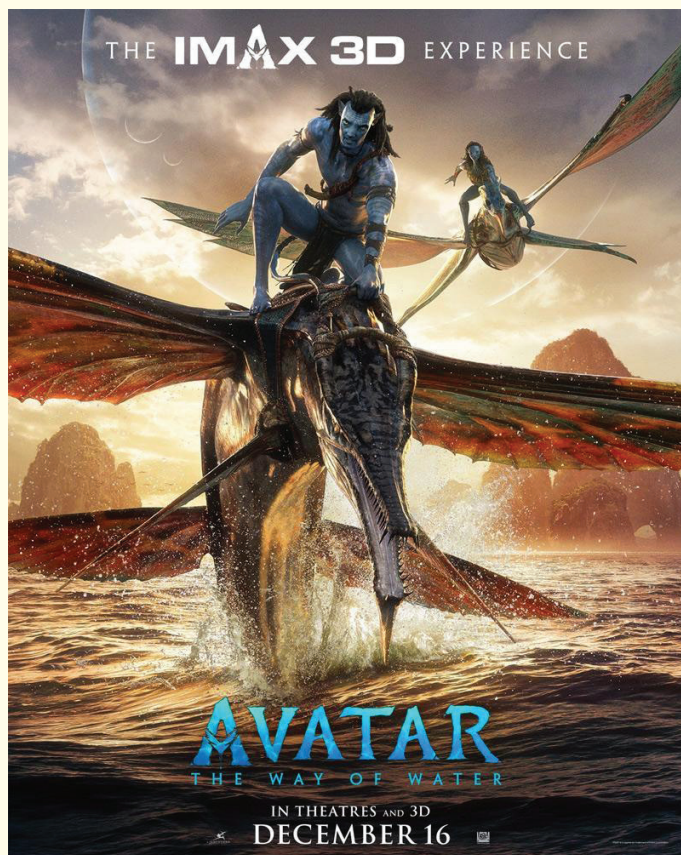
SzaGe

Avatar: A víz útja

tökélyre fejlesztett, és amit főképp 3D-s mozikra tervezett. Ezenkívül olyan összetett élővilágot mutatott be egy idegen planétán, amit David Attenborough is megirigyelhetne. Az anyagi siker nem maradt el, és az avatárok küzdelme minden idők legsikeresebb pénzhozó eposzává nőtte ki magát.

Így is kezdődhetne az Avatar kritikája. Valóban látványos, nem vitás. Ám ezt nem így éltem meg. Talán az is volt az oka, hogy nem rendes 3D-s moziban néztem meg. Az IMAX-on kívüli mozik efféle látványvilága meg se közelíti az eredeti elképzeléseket. A film második felénél már olyan szinten elfáradt az agyam, hogy azt se tudtam, ki kivel van, miközben lila és kék pacák úszkáltak a szemem előtt. Talán szégyen ezt kimondani, de alig vártam a végét. Aztán hazafelé elemezgettük az ismerősömmel a látottakat. Kiderült, hogy ő is hasonlóképp érezte a dolgokat. Ezután megpróbáltuk történeti szempontból is kivesézni, de nem jutottunk sokra. Valahogy a súlytalan és pofonegyszerű történetvezetést megpróbálták betakarítani a látvány matyóhímzéses paplanjával. Mindezt három órán keresztül. Körülbelül erre jutottunk. Hónapokkal később belebotlottam az Avatar rendezői változatába, ami egészségesebb és természetesen hosszabbá varázsolta a filmet, ahogy azt Cameron eredetileg elképzelte. Amikor meghallottam, hogy jön az Avatar: A víz útja, hirtelen nem tudtam, milyen elvárásokkal várjam a na'vik visszatérését. Sőt, még legalább három részt ígértek a készítők, bár ezek bemutatása állítólag már most éveket fog csúszni.

James Cameron sose volt arról híres, hogy ne tudna elmesélni valamit. Rendíthetetlen kitarása és munkássága során számtalan „örökzöld” figurát és sztorit égetett az emberek agyába. Mindig törekedett arra, hogy filmes

tengereibe, hogy helyenként valóban egy ismeretterjesztő dokumentumfilmre hasonlított. Ha valaki ezen a ponton megkérdezné: „OK, OK, szép, meg minden, de vajon a történet fejlődött az első részhez képest?“, szóval jogos lenne ez a felvetés. Erre a válasz már nem annyira egyszerű, de a mondandó mindenképpen kilépett az előző rész lineáris medréből. Ez körülbelül annyit jelent, hogy az összetartozás egyik alappillére: a családot helyezték a középpontba. Több helyen esett szó Jake Sully (Sam Worthington) szájából az erre vonatkozó „alaptörvényekre”, melyeknél csendben bólogattam, de gyerekes szülő lévén nem mindennel értettem egyet. Még egy fontos értéket sugall a film, mégpedig az elfogadást. Ezt több formában is boncolgatják, és így közelebb kerülünk Pandora összetett működésének megértéséhez. Lényegében ezekben sok-sok pozitív energia lapul, ami ilyen, vagy olyan módon, de hatással lehet ránk. A végén pedig felsóhajtunk: de jó lenne ott élni most közöttük...

Azt mindenképpen furcsának találok, hogy az emberiség birtokában lévő csúcstechnológia segítségével, ami képessé tette például a csillagközi utazásra is, szóval gondot okozna a na'vik végérvényes „kilakoltatása” és a bolygó kiaknázásának maximalizálása. Számomra a harcjelenetek többsége inkább mesébe illő, mintsem egy akciódús lövöldözés a lebegő sziklák között. Bár a na'vik pontos létszámáról maximum csak a rendező fejében lehet adat, de „ránézésre” nem voltak olyan sokan, hogy évekig kibírják az égi-emberek rohamait. De, ahogy a mondás is tartja: vannak még csodák. Ráadásul visszahozták Miles Quaritchot (Stephen Lang) egyféle továbbfejlesztett formában. Miest már az első részben se tartottam túlságosan negatív személynek, és ezen véleményem azóta se változott. Feladatot teljesít, próbál erősnek mutatkozni, mégsem éri el a kellő hatást. Tettei nyomán szinte cukormázos akció-szappanoperába fullad az egész história. De ez alapvetően nem baj, mert eközben kellően magához edesget a látvány. És ekkor eljön az a pont, ahol a néző eldöntheti, hogy számára mennyire válik felejthetlenné, vagy unalmassá a produkció. Viszont, aki az első részt szerette, merem állítani, hogy ezt imádni fogja.

Jake és Miles erőltetett harca végül is működik valamennyire, de el tudtam volna képzelni másféle útvonalat, másféle ellentéteket. Vagy csak rövidebb játékidőt, mert az egyik ismerősöm szerint: „A konkrét történet belefért volna körülbelül másfél órába is...”. Ha igazak a pletykák, akkor a következő Avatar filmben már egy másik na'vi törzs lesz az ellenség. Talán abból többet ki tudnak hozni, mint a régi sérelmek ismételtetéséből.

Összességében az Avatar: A víz útja egy csodálatos kirándulás, ami elrepíti az embert pár órára, miközben érzi maga körül a kristálytisztá tenger ölelését, és ezalatt megérinthesi a Pandorán virágzó életet. Aki ezzel megelégszik, annak felejthetetlen élményben lesz része.

A történetben Jake és családja – tíz évvel az első rész eseményei után – kénytelen a harcok miatt új életet kezdeni, ezért elhagyják az otthonukat. Idővel egy távoli vízparti törzs befogadja őket, akik másféle életet élnek, mint amit addig megszoktak. Ezalatt Miles megpróbál a nyomukra akadni, és ehhez minden bosszúálló eszközt bevet.

edwardhooper

Utazó

Hol testem pihent
 A barlang most üres,
 S vándorló életemet
 Nyüvi az idő szava,
 A pillanatért voltam,
 S esdeklő lelkemet
 A szél fújta ki tudja hova,
 Találtam társakat
 Az utam során,
 Betértem vacsorára
 Hol összeültek szerettem,
 S lelkem megpihent
 Egy göcsörtös fa alatt.
 Kihívtam sorsomat,
 Most kérem tőle
 Szent jussomat.

Tumicz Krisztina

Új nemzedék

Ma végre elmentek itthonról az ősök
 Ez az éjjel imára kulcsolja értünk a kezét
 Ma végre kinyíltak a záruk
 És a rabság véget ért

Na, végre szabad a kezünk a lábunk
 Örülünk, hogy létezőnk
 Olyan örületre vágyunk
 Amitől reggelig szétesünk

Mostantól a mi lemezünk serceg
 A dal, mely mélyen bennünk él
 Hangja szabadon táncol
 Új álmokról mesél

Nektek hiába ugatunk
 Hogy tudjuk mit akarunk
 Soha nem hiszték nekünk
 Hogy ennyi, ennyi nem elég nekünk

Jön egy új nemzedék
 Nem várunk tovább
 Más a szív
 Más a vágy
 Más törvények szerint élünk mi már

kosakati

Vihar

Fehéren villognak a házfalak,
 Fekete hegygel a sötét felhő összeolvad,
 A színek égve küzdenek,
 Fekete ködben színes villanások élnek.
 Óda az örömhöz,
 A mámoros örömhöz,
 Éjszakai szemvillanás,
 Állati ordítás,
 Villanás,
 Csattanás...
 Az égből leszakadó vízesés
 A megváltó beteljesülés.

jocker

Fény-sötét...
(Naplementében)

A poéta...

Érzem, ahogy sötétedik, a fény-sötét, féltőn ölel át,
 Egyesít az ég és föld között a nagy semmiség terén át.
 Elmegy a napfény, messzi útra indul,
 Terjed a sötét és vakon kivirul.

Az éjszaka dalára mindig figyeltem,
 Ma is olyan, mint... feszített húr a lelkem.
 Estefelé az asztalnál írnak a Poéták,
 Alkotnak, jókat, nekik nem gond, gyűlnek a strófák.

A fény lassan láthatatlan lesz, de a maradék,
 Még lilás-vörösben játszik... csak álom-szakadék.
 A Poéta, hogy lásson, gyűjt, legalább két gyertyát,
 Lúdtolla hegyét megvágja... keresi fortélyát.

A gyertya fénye keveredik, a legutolsó napsugárral,
 Ami beóvatlankodott a szobába, és eltűnik mával.
 A Poéta a lúdtollát tentába mártja, gondolatát
 Bőszen papírra veti, novellát, lírát és aforizmát.

A Poéta a saját gondolatai között lépked,
 Magányosan csak álmodik, gondolatokat letépked.
 A gyertya lángja táncolja a naplementét,
 Ő meg nézi, közben lélekből írja versét...

Vecsés, 2012. november 1. – Kustra Ferenc József

Kis György

Szivárvány

Hirtelen fordult az idő esőzésre,
Soha jobb könyvek közti időzésre.
Elmúltával kinézek a napsütésre,
Szivárvány! Kapok fel az égre.

Akárcsak az érett paradicsom: Piros,
Vagy mint szűz rózsaszál, takaros.
Picit lentebb, Narancsos kertbe bandukolva
Telt narancsok egymás közé furakodva.

Kívántos Citromsárga gyümölcs, kíváncsian ennénk.
Savanya vala, legalább a miénk.
Sok cudar, déli jót elkerülve
Heverek alföldi Zöld mezőben füröszeve.

Tekintetem úszik végtelen egekben,
Nem látni ennyi Kéket tengerekben.
Pehely tollként ereszkedek földre nyugalomban,
Fáknál dámát festenek Lila ruházatban...

Be gyönyör ez a Szivárvány,
Talán aranyat lelek arra járván...
De mire, mikor, füttyörészve odaértem,
Csak hűlt helye volt. Lekéstem...

Baranyi Imre

Ablakod alatt

Hiába száll a sóhaj és a bánat,
nem ér fel ablakodhoz, ó, uram,
kiáltanék feléd, de béna számat
lezárja durva kényed untalan.

Kimondanám a szót, ha tán megérted,
meg akkor is sikoltanám, ha nem,
de hát süket füledre fel nem érek,
ma már nem érdekellek, azt hiszem.

Pedig te másik arcodat mutattad,
midőn a voksoméért remegve nyúlt
kezed, de mára össze is koszoltad
önözve, visszavonhatatlanul.

Hiába száll a sóhaj és a bánat,
az ablakod felé, ha zárva van,
diákkezek, ha rá követ dobálnak,
üvegje vajh kibírja, jó uram?

Krómer Ágnes

Tánc

Egyszer vége lett ismét a fekete táncnak!
Tündöklő semmi este ismét körbevesz!
Talán aludni kéne, minden más felesleges!
Hétköznapi strapák, színtelen, néma zajok.
Némán járkálnak az utolsó halhatatlanok,
szekrénybe zárt eufória, sosem volt nóta.
Nem figyelünk, nem hallunk, mint ha jó volna,
holnap szikrát szór szemedben az önfegyelem.
Kritikus törésponton mozdul egy kósza ábránd,
mintha volnál, a vízen járnál, de vége a dalnak!
A sarcnak, az esztelen haragnak, súlytalan örömmek,
Ennyi, csak ennyi, kedves, lehet most is aludni menni.

Erdős Sándor

Tépett remény

Mélysötétbe süllyedt el este,
pára lepte gomoly gondolat.
A gonosz vigyorral csak leste,
remélve, örökre ott marad.

Sebeket szakítva szökött el,
hideg rémület szelén szállva,
ám remény nem nézte közönnyel,
fényre hozta hát megtépázva.

atesz990

Látomásom túl

Azt hiszed, hogy telepata vagy?
Azt hiszed, hogy tiéd a Nap?
Semmi nem a tiéd már,
Ha nem harcolsz, búcsúzik a szabadság.
Mindenért küzdeni kell,
Ha nem érted, semmit sem ér a vers.
Szókimondó gondolatok öveznek,
Látomásomban ölték egymást emberek.
Vittek mindent széllel háborgó tengerek.
Nem vagyok a magam árnya,
Nem igaz, hogy senki nem látta.
Mindenki uszított volt, mint a farkas,
Amibe szembe nézel, a puszta sötétségben.
Csak, hogy lett helyette ezer aljas,
Akik most zaklatják őt az Égben.

